

Sznyékvilág

fine ●
selection

S P I R I T   B L I S S

Spirit Bliss

Anyékvilág

Spirit Bliss

Árnyékvilág

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Spirit Bliss
Szerkesztette: Hegedűs Noémi, Katona Ildikó
Borító: Szlanyinka Gabriella ötletei alapján
kivitelezte Varjú Tímea

Copyright © Hujder Adrienn, 2010

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 297 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Szeretett Olvasóimnak,
mert engem ők segítettek ki
az Árnyékvilágból a fényre.*

1. fejezet

Parfüm

Adam és egy profi Éva!

Adam Swanson, a Sunrise sztárja és Hilary Sweety, a pornóvilág új üdvöskéje együtt élvezték a vancouveri éjszaka örömeit egy luxusszállodában. A hölgy alig pár hónapja arról lett híres, hogy elcsavarta Gordon Mallory miniszter fejét, akinek a házasságába és a karrierjébe került a kis irodai affér. A lenti képek bizonyítják, hogy Adam Swanson is felkerült Hilary listájára. Az alkalmi párt a hotel liftjéből kiszállva sikerült lekapni, a szálloda egyik névtelenségbe burkolózó dolgozója pedig úgy tudja, közös szobában töltötték az éjszakát. Vajon tudott valami újat mutatni a pornóasztár Adamnek?

(Részlet a Go! című magazinból.)

ADAM:

A baseballsapkámat a szemembe húztam, és bár napszemüveg is volt rajtam, a biztonság kedvéért lehajtott fejjel léptem be a liftbe. Alig aludtam az éjszaka – a másnapi forgatás járt a fejemben.

Mikor a kilencediken kinyílt az ajtó, behúzódtam a lift sarkába. Nem néztem fel – nem igazán érdekelt, hogy kik szállnak be, csak minél előbb ki akartam jutni az épületből, hogy aztán kocsiba ülhessek. Oda kellett érnem a sminkpróbára tizenegyre. Persze, elnéznék a késésemet, sőt, valószínűleg meg sem említénék, de nem szerettem visszaélni a hírnevemmel.

Az éles sikolytól hirtelen összereztem. Reménykedtem, hogy nem nekem szól, de valahogy éreztem, hogy hiába.

– Adam? Adam Swaaansoon? – hatolt felém kíméletlenül a visítás (mint mikor körömmel karcolják a táblát). – Nézd, ő az! – Óvatosan pillantottam fel. A lány huszonkét év körüli lehetett, magas, szőke, nagy mellekkel. Az öltözéke egy miniszoknyának szánt vékony textilcsík, feszülő top és magas sarkú bőrcsizma. Mellette egy szintén elég kihívó öltözetű, pár évvel fiatalabb, barna lány álldogált. A sminkjük valószínűleg többet nyomott, mint ők maguk. – Ugye, te vagy az? – kérdezte.

Egy pillanatra eljátszottam a gondolattal, hogy hazudok, de nemigen hitték volna el úgysem. Nagyot sóhajtottam, és bólintottam.

– Tudtam! – örvendezett. A lift kijelzőjére pillantottam. Mint ha lassítva mutatta volna az egyre csökkenő számokat. *Nyolc... hét... hat...* – Kaphatok egy autogramot?

– Persze. – *De aztán leszakadtok rólam, remélem...* Megtapogattam a zsebeimet, hátha találok tollat valamelyikben. Szerencsére a kabátom felső zsebéből előkerült egy, de nem volt mire írnom. – Nincs valami papírotok? – kérdeztem, mire egy széles mosoly volt a válasz.

– Azzal sajnos nem szolgálhatunk, de írj csak nyugodtan ide...

Döbbsen figyeltem, ahogy a szőke lejjebb húzza a topját, és a félig előbukkanó halmokra mutat. *Basszus, ilyen nincs...* – fojtottam el egy nyögést, miközben igyekeztem újraindítani az agyamat. Gyorsan

odafirkantottam a nevem a bőrére, hogy a toll is alig érintse, aztán visszahúzódtam a sarokba, remélve, hogy már békén hagynak. Nem volt szerencsém.

– Figyu... – lépett közelebb hozzám a szőke. – Van egy szobánk a kilencediken. Nincs kedved feljönni bulizni egy kicsit? – mutatóujjával végigsimított az arcomon. Idegesen rándultam össze. *Túl sok ez a rajongásból...*

– Sajnálom, de nem érek rá – próbáltam elövenni a legudvariasabb modoromat.

– Ó, és később? Itt leszünk még két napig... – nézett hátra a barnára, aki csábosan pislogott rám. Más talán kihasználta volna a lehetőséget a helyemben, de én nem ilyen vagyok. Leginkább csak azt akartam, hogy békén hagyjanak.

– Köszönöm, de szörnyen elfoglalt vagyok. Tudjátok, forgatás meg minden... – hadartam, és ismét a kijelzőre pillantottam. *Négy... három... kettő...* Levettem a napszemüvegem, és fáradtan megdörzsöltem a szememet.

A szőke elgondolkozva mért végig, az arcára rosszálló kifejezés ült ki.

– Tényleg meleg vagy? – kérdezte olyan hangon, mintha épp emberöléssel vádolna. Bosszúsan rándult meg a szám széle. Hallottam már ezekről az ostoba pletykákról – azóta terjedtek el, mióta elváltam egy biszexuális újságíró szerepét egy művészfilmben –, de nem értettem őket. Nem vagyok hajlandó minden lábaim előtt heverő nővel ágyba bújni, oké. De miért jelentené ez, hogy a férfiak érdekelnek?

– Azt hiszem, ez nem rád tartozik... – morogtam összeszorított fogakkal. Kezdtem elveszíteni a türelmemet.

– Szóval igen... – húzta el a száját. *Földszint... Mélygarázs...* Az ajtó végre kinyílt – bár ez az apró mozzanat is mintha hosszú percekig tartott volna.

A vaku fényétől egy pillanatra csak vibráló köröket láttam magam előtt. A kezem az arcom elé tartottam, és semmivel sem törődve haladtam a parkolóhely felé, ahol az autóm állt. Közben folyamatosan hallottam a gép kattogását. Gyorsan előkerestem a zsebemből a kulcsot, és megnyomtam a nyitógombot, aztán felrántottam az ajtót. Ahogy beültem a vezetőülésre, már indítóztam is. A motor halkán felhörgött – *a hírnév előnye, hogy legalább a legjobb kocsikat vezetheti az ember promóciós célzattal.*

Körbenéztem, nehogy elüssek egy fotóst vagy egy rajongót – az kéne még, hogy főcímben jelenjen meg, hogy irtom őket –, aztán gázt adtam. Fogalmam sem volt, honnan tudták meg, melyik szállodában lakom, de eldöntöttem, hogy még aznap délután szerzek valami más helyet, ahol meghúzhatom magam. Mostantól úgysem lenne nyugtom itt.

Épp félúton voltam a stúdió felé, mikor megszólalt a mobilom. A fülhallgató egyik felét a fülembé dugtam, és megnyomtam a megfelelő gombot.

– Igen? – szóltam bele a mikrofonba. A vonal másik végén csend volt egy ideig, aztán kattanást hallottam – letették a telefont. Sóhajtvá fékeztem le a pirosnál. Mostanában nem ez az első ilyen hívásom, pedig már többször is cseréltettem számot, de hát, úgy tűnt, a fanatikusabb rajongók számára nincs lehetetlen. Mikor ismét meghallottam a megszokott csengőhang dallamát, gondoltam, fel sem veszem, aztán a kijelzőn megláttam, hogy Peter Summers, az ügynököm keres.

– Szia, Pete! – köszöntem.

– Csak figyelmeztetni akartalak, hogy ne felejtssd el a ma estét! – szólalt meg a hangja a fülemben. Egy pillanatig csendben agyaltam, mire is gondolhat...

– Uh... A Valentino-parti... – nyögtem fel kétségbeesve. Pedig már elterveztem, hogy korán ágyba bújok, és kialszom magam. *A francba...*

– Ugye, nem felejtetted el? Adam! Aláírtad a szerződést! A fotózás mellett az is benne volt, hogy megjelenysz egy hónapig a hivatalos eseményeiken, mint reklámarc. – Peter hangja elég ideges volt ahhoz, hogy tudjam, fontos, hogy elmenjek. Egy per, pillanatnyilag, nem hiányzott nekem sem.

– Ott leszek – feleltem. Aztán a hangom kissé elbizonytalanodott.
– Mikorra és hol is pontosan?

– Adam, az istenért! – csattant fel Pete, aztán hallottam, hogy vesz pár mély lélegzetet. – Ahogy azt már tegnap is mondtam, úgy körülbelül millió plusz még egy párszor, hétre kell elkészülnöd, és a cég küld érted egy autót a szállodához.

– Óó... – haraptam be a számat, miközben sebességet váltottam.

– Óó? Mi óó? Ne akard, hogy agyérgörcsöt kapjak! – Szinte láttam magam előtt, ahogy Peter feje egyre vörösebb és vörösebb lesz, és tényleg elkezd lüktetni egy apró ér a halántékán. Szegényt heti két-három alkalommal rendszeresen kikészítettem. Persze, nem szándékosan. Egyszerűen csak feledékenyebb vagyok, mint az átlag. Peter, mikor épp nem idegeskedett, folyton azzal cukkolt, hogy majd akaszt egy kis bilétát a nyakamba a nevemmel és a telefon-számával, hogy ha egyszer teljes emlékezetkiesésem lenne, nehogy elveszsek.

– Az újságírók megtudták valahonnan, hol lakom... Úgy terveztem, hogy átmegegyek egy másik szállodába – magyaráztam.

– Foglalok neked egy szobát a Heathman Lodge-ban, és elintézem, hogy oda küldjék a kocsit. De ne felejtse el! És öltözz fel rendesen! Öltöny, nyakkendő!

– Oké... – morogtam kedvetlenül.

– Nyakkendőt is! – ismételte meg szigorúan.

– Igenis, anyuci... – fintorodtam el. Nem mintha látta volna...

– Remélem, a sminkpróbára odaérsz időben... – váltott hirtelen témát.
– Tudod, hogy a munkából nem szokásom késni – kanyarodtam le az egyik utcánál, aztán megint megálltam a piros lámpa előtt. – Még négy sarok, és ott leszek. Viszlát, Pete! – köszöntem el. Ő még mormogott valami olyasmit, hogy ha mégis elkések, meg leszek nyúzva, majd kinyomtam a telefont.

A stúdió előtti sorompónál intettem a biztonsági őrnek, aki azonnal átengedett. Leparkoltam a kijelölt helyemre, aztán megindultam a C épület felé, ahol a sminkpróbák folytak. Azon a pár méteren vagy húsz ismerősnek köszöntem vagy intettem, de végül szerencsésen – és időben – megérkeztem a sminkszobához anélkül, hogy bárki megállított volna.

Jólesett hátradőlni a kényelmes székben. Az előző Sunrise-filmben már dolgoztam Stephanie-val, és tudtam, hogy jól végzi a munkáját, így teljesen rábíztam magam. Elővette a zselét, balzsamokat és egyéb piperéket, amiknek a nevét sem igazán tudtam, aztán belötte a hajamat, Lilith pedig kisminkelt. Egy jó óra múlva, mikor végeztünk, megjelent Loree – ő volt a felelős azért, hogy átkísérjen a másnapi forgatás helyszínére. Megnéztünk pár kamerabeállást, hogy lássuk, honnan kell majd világítani, aztán aznapra végeztem is – korábban, mint gondoltam. Elvigyorodtam, ahogy az órára pillantottam – még volt egy csomó időm hétig.

Vár a jó puha ágy...

CAMILLA:

Izgatott és rémült voltam egyszerre. Ha Julie nem lett volna velem, valószínűleg otthon maradok. Nem mintha nem lettem volna kíváncsi, milyen is egy ilyen parti, de mégis inkább félttem, hogy nagyon nem fogok odailleni. Tegnap este elhatároztam, hogy nem stresszelek

semmin, mert nincs értelme. Úgy megyek oda, mintha csak a boltba mennék le. Végül is nincs vesztenivalóm, nem igaz? Még ha hülyét csinálok magamból valahogy, akkor is hazajövök, és soha az életben nem találkozom többet azokkal az emberekkel, akik előtt leégtem. Persze a múlt idővel arányosan csökkent a magabiztosságom, és mostanra szinte teljesen elpárolgott.

Soha nem voltam egy társasági ember, ilyen kaliberű eseményre elmenni pedig még az álmaimban sem fordult elő. Igazából kizárólag Julie unszolására jelentkeztem arra a pályázatra, amivel végül megnyertem ezt a lehetőséget, és ő valahogy lelkesebb volt, mint én. Próbáltam átvenni a jókedvét, és leküzdeni a rettegésemet. Ez nem egy diszkó lesz, ahol üvölt a zene, nagy a tömeg, az emberek nagy része ittas – jobbik esetben, a rosszabbikban szívott valamit, vagy be van löve –, és a cigarettafüstöt vágni lehet. Talán mégis élvezni fogom...

– Nézd, hát nem csini? – emelte fel Julie a ruhát, amit ő választott ki nekem estére. Mosolyt erőltettem az arcomra, és bólintottam. Tényleg szép ruha volt, csak éppen nem rajtam. Elöl túl kivágott, alul pedig túl rövid – legalábbis, az én ízlésemnek. Ettől is féltem... Kényelmetlenül fogom érezni magam egy ilyen ruhában. *És a cipő...* Bele sem mertem gondolni, hogy fogok csámpázni benne.

– Na, gyereünk! Indulás fürdeni, aztán megcsinálok a hajadat! – adta ki az utasítást Julie. Már előre szörnyen fáradtnak éreztem magam. Nem az én műfajom órákig a tükör előtt cicomázkodni. Egyszerű ruhákat – általában farmert és valami nőiesebb felsőt – hordtam, alig sminkeltem magam, hosszú, barna hajamat pedig vagy kibontva hordtam, vagy összefogtam egy egyszerű csattal.

A fürdés végül mégiscsak jót tett. Kicsit frissebbnek éreztem magam, és Julie csacsogása is elterelte a figyelmemet arról, hogy mire vállalkoztam ma este. Miután végzett a hajammal, megkönnyebbültem

– tartottam attól, hogy túl extravagáns frizurát készít nekem, de végül csak könnyedén felfogta a tincseimet pár hajtűvel. Hihetetlen módon egészen jól néztem ki. Már a lehetőségeimhez képest...

Miután kisminkelt és felvettem a ruhát, az összhatás is egész elfogadhatónak bizonyult. Gyorsan ő is összekapta magát, aztán félpercenként az ablakhoz rohant, hogy figyelje, mikor érkezik már meg a kocsi, amit állítólag értünk küldenek – valahol titkon reménykedtem egy durrdefektben vagy valami hasonló bakiban, ami miatt elakad útközben. Aztán végül negyed hétkor mégiscsak begurult a kis ház elé, amit közösen béreltünk.

Egy félév után, amit a Városi Művészeti Iskola kollégiumában töltöttem, nekiálltam albérletet keresni. Csak egy kis lyukra vágytam, ahol meghúzhatom magam, de helyette egy igazi otthont és egy tökéletes lakótársat találtam. Julie-val pont passzolt a személyiségünk, mert tökéletes ellentétei voltunk egymásnak. A nyitott álmodozó és a zárkózott józan. Julie csacsogása felvidített, ha épp magam alatt voltam, és nem hagyta, hogy az életemet a négy fal között töltssem – ha rajtam múlik, biztosan remeteként vonultam volna el a világtól. Én pedig cserébe a földön tartottam őt, ha valami miatt túlságosan elragadtatta volna magát.

Az út nem volt túl hosszú, mégis úgy éreztem, sosem érünk oda. Nem mintha bántam volna, viszont kitört a frász, mikor Julie összevissza kezdte nyomogatni a gombokat, amik az autó ajtajába voltak beépítve – az egyik egy minibárszerűséget tárt a szemünk elé, a másik pedig egy apró tévét kapcsolt be. Attól féltem, hogy elront valamit, és a gatyánk – vagyis a mi esetünkben bugyink – is rámegy arra, hogy kifizessük a károkat. Szerencsére az autó épségben megérkezett az épület elé, amiben a partit tartották – és nekem is sikerült visszafognom magam, és nem megfojtani a legjobb barátnőmet.

Ahogy az előtérbe lépve megláttam azt a sok gyönyörű, modellnek tűnő nőt, ki akartam fordulni az ajtón, de Julie belém karolt, és maga után húzott. Átadtuk a meghívónkat a biztonsági őrnek, és a legnagyobb sajnálatomra simán bejutottunk.

Odabent a falak mentén asztalok álltak megrakva mindenféle étellel és itallal, az ajtóval szemben egy dzsesszbanda játszott halkan valami kellemes dallamot, és mindenki mászkált és beszélgetett. Julie izgatottan suttogetta a fülembe az összes híresség nevét, akit csak felismert, aztán egyszer csak felsikkantott. Ijedten ugrottam egyet, majd igyekeztem láthatatlanná válni, mivel a körülöttünk lévőek mind minket bámultak – a legrosszabb rémálmaimban szokott ilyesmi történni velem.

– Az ott Adam Swanson! – mutogatott az egyik asztal felé. Emlékeztem rá. Julie megnézte velem a filmet, amiben szerepelt. A címe nem jutott eszembe, de azt tudtam, hogy a srác jól játszott benne, és tetszett. – Menjünk oda autogramért! – próbált meg feléje húzni. Láttam, hogy Adam zavartan pislog ránk, ahogy közeledünk, és hirtelen úgy éreztem magam, mint egy elefánt, aki betrappolt azok közé a bizonyos porcelánok közé.

– Várj... – cövekelttem le. Julie meglepetten torpant meg.

– Mi az?

– Én inkább nem... – motyogtam neki. – Leülök valahová, fáj a lábam. Te csak menj, ha szeretnél...

– Biztos? – kérdezte tétovázva, hol rám, hol álmai színészére pillantva.

– Persze – bólintottam. – Valahol arra leszek – mutattam az ellenkező irányba. – Majd megkeresel később.

– Oké, mindjárt jövök! – ígérte gyorsan, aztán Adam után iramodott, aki közben menekülőre fogta a dolgot.

Bár eredetileg csak kifogásnak szántam, tényleg fáj a lábam. Átvágtam a tömegen, de sehol nem láttam egy szabad széket sem, ahová leülhetnék egy percre. Úgy döntöttem, hogy megkeresem a mosdót – ott csak van egy üres fülke, ahol meghúzhatom magam egy kicsit. Kiosontam az oldalajtón, aztán tétován körbenéztem. Elmosolyodtam, mikor észrevettem, hogy mégsem kell az illemhelyet igénybe vennem. Nem messze tőlem nyitva volt egy terem ajtaja, és ahogy bekukkantottam, megláttam néhány asztalt és széket.

Körülnéztem a folyosón, aztán átosontam, és leültem az egyik sarokban lévő székre, amin kintről senki sem láthatott meg. Megkönnyebbült sóhaj hagyta el a számát. Egy pillanatra elgondolkoztam azon, hogy lerúgom a cipőmet is, de aztán visszafogtam magam. A karomat kinyújtva az asztalra fektettem, és ráhajtottam a fejemet. Odakintről beszűrődött a zene, én pedig halkán dúdolgatni kezdtem, hogy lefoglaljam magam.

Körülbelül negyedóra alatt felismertem, hogy ez a hely és közeg tényleg nem nekem való – ahogyan eredetileg is gondoltam. Nem tudtam mihez kezdeni a sok ismeretlen – és túl előkelőnek látszó – emberrel. Egyszerűen nem volt merszem szóba elegyedni velük, de még ha össze is szedtem volna magam, nem lett volna mit mondanom nekik. És különben is, irtózom a tömegtől...

Elfojtottam egy ásítást, és tovább hallgattam a zenét. Néhány perc múlva halk lépések hangzottak fel, aztán hallottam, hogy valaki a közelben kihúz egy széket. Meglepetten néztem fel, és elkerekedtek a szemeim. Adam Swanson két asztallal mellettem ült, a kezébe temetve az arcát. Valószínűleg, nem vette észre, hogy én is itt vagyok...

Hirtelen nem tudtam, hogy mit csináljak. *Maradjak csendben, hátha nem vesz észre?* Úgysem lenne olyan szerencsém, és akkor kínos volna, hogy nem szóltam neki, csak bámultam. *Vagy próbáljak*

meg kiosonni csendben? Ezt az ötletet azonnal el is vetettem, rám a csendes osonás nem volt túl jellemző – anyám állandó mondata, miszerint „*Ne csoszogj, mint egy agg néni!*”, bizonyította ezt.

Egyetlen lehetőségem maradt. Halkan megköszörültem a torkomat. Adam hirtelen kapta fel a fejét, és egyenesen rám pillantott. Éreztem, ahogy az arcom felforrósodik. Lassan felálltam a helyemről.

– Bocsánat... Nem akarok zavarni, én már... itt sem vagyok... – motyogtam akadozva, aztán botladozva elindultam az ajtó felé.

– Nem – torpantam meg. – Te voltál itt előbb... Majd én megyek... – állt fel egy sóhajjal Adam. De látszott, hogy nem nagyon kívánczik vissza a társaságba.

– Talán elbújhatnánk itt mindketten... – ajánlottam fel, bár fogalmam sem volt, miért szólaltam meg egyáltalán. Egyszerűen csak el kellett volna menekülnöm, mielőtt kínos helyzetbe keverem magam, mint általában. Adam gyanakvó tekintettel mért végig.

– Sajnálom, de nem hinném, hogy kedvem van most bárkivel is beszélgetni – felelte.

– Nem kell beszélgetnünk – vontam meg a vállam. – Csak visszaülök oda a sarokba. Semmi kedvem nincs kimenni innen – húztam el a számam. Tényleg csak arra vágytam, hogy békében elüldögélhessek a székemen. Nem akartam Julie szórakozását elrontani azzal, hogy hazarágatom már most. Biztos voltam benne, hogy ő feltalálja magát odakint.

– Oké – nyögte ki Adam kissé megrökönyödve.

– Oké – feleltem, és visszaindultam a helyemre. Csendben visszahajtottam a karomra a fejemet, és becsuktam a szemem. Megpróbáltam megfelekedezni arról, hogy nem vagyok egyedül.

– Miért nem akarsz velem beszélgetni? – hallottam hirtelen a kérdést. Értetlenül pislogtam Adamre.

– Te mondtad, hogy nincs kedved hozzá...

– Igen, tudom, de... – megrázta a fejét. – Akkor is furcsa... Általában az emberek mindig akarnak tőlem valamit. Beszélgetni, megérinteni, autogramot, bármit...

– Nekem nem kell semmi tőled. Csak egy kis nyugalomra vágyom. Ennyi az egész – sóhajtottam. Nem igazán értettem, mire akar kilyukadni Adam. Úgy volt, hogy csak csendben üldögélünk. Semmi beszélgetés... Akkor most miért kérdez ilyesmiket?

– Nem kedvelsz engem? – összeráncolta a szemöldökét. Murisan nézett ki ilyen gondterhelt arccal, majd nem elnevettem magam. Végül megpróbáltam komolyan válaszolni.

– Nem is ismerlek.

– Nem tudod, hogy ki vagyok? – kerekedtek el a szemei. Bosszúsan felsóhajtottam, kezdett fájni a fejem a kintről beszűrődő zajtól. Szívesebben pihentem volna keresztkérdések helyett.

– De, tudom, hogy ki vagy. Csak épp, akkor sem ismerlek. Nem tudok rólad az égvilágon semmit a neveden és a munkáidon kívül. Vagyis nem tudom eldönteni, hogy méltó vagy-e arra, hogy kedveljelek. Ennyi. Ez nem azt jelenti, hogy nem kedvellek, csak azt, hogy egy idegen vagy a számomra – próbáltam megmagyarázni. – Sajnálom, de nem vagyok az az örült rajongótípus, aki a nyomodban akar na lihegni – visszahajtottam a fejem a karomra, jelezve, hogy ezzel befejezettek tekintem a „*Miért nem imádsz, és heversz a lábaim előtt?*” című beszélgetést. Miért hiszik azt a jó pasik, hogy minden lánynak utánuk kell epednie? Csak azért, mert szívdöglesztően néz ki és híres, nem fogom csorgatni utána a nyálam – legalábbis nyíltan semmiképpen. Elfintorodtam.

– Hogy hívnak? – Hallottam meg körülbelül félpercnyi csend után. Ismét sóhajtottam egyet. Azt hiszem, a „nem beszélgetünk, csak pihenünk” tervemnek annyi.

– Camilla – feleltem.

– Mit keresel itt, Camilla? – Ahogy kimondta a nevemet, önkéntelenül is megborzongtam.

– Jó kérdés... Fogalmam sincs – kuncogtam fel. Olyan mosolyt villantott rám, amitől a szívem hevesebb ritmusra váltott. *Ne nézz rá! Fordítsd el a fejed! Most!* – gyözködtem magam vagy fél percre, mire képes voltam engedelmkedni a belső hangnak. – Egy pályázaton nyertem a meghívókat, és a lakótársam rávette, hogy jöjjünk el – folytattam, csak hogy eltereljem a figyelmemet.

– A lány lila ruhában, aki végigüldözött két folyosón? – húzta el a száját.

– Igen, bocsánat. Általában normális... – Kétkedő pillantására hozzátettem. – Nagyjából... – Megint felnevetett.

– Milyen pályázat volt?

Zavartan pislogtam rá. A nevetése egyszerűen elkábította az embert. Kezdtém érteni, hogy miért rohángálhatnak utána a rajongók.

– Amin ezt nyerted.

– Ó, egy képzőművészeti pályázat. Parfüm jeligré kellett alkotni valamit. Készítettem egy festményt... – meséltem. A képemen egy gyönyörű szellemő állt, a teste mintha levegőből lett volna (ő jelképezte a parfümöt). Körülötte egy rét ezernyi színes virággal, amikből a lélegzetével szívta magába az illatanyagokat. Az egész kép misztikus, derengő és légies volt. A háttérrel a színek kavalkádja jellemezte, míg a középpontban a halványkék árnyalatok domináltak. Igazából, nem ez lett életem legjobb képe; nem is hittem volna, hogy kiválasztják. Csak azért küldtem be a pályázatra, mert nem akartam, hogy Julie tovább nyaggasson.

– Festesz? – Mintha az érdeklődés jelét véltem volna felfedezni a szemében.

– Váó, gyors felfogás! – húztam el gúnyosan a számat.
– Hány éves vagy? – hagyta figyelmen kívül a megjegyzésemet.
– Nem mondták még neked, hogy nem illik ilyet kérdezni egy nőtől?

– Elnézést... Igazad van – biccentett bocsánatkérően.
– Egyébként huszonegy – feleltem. Végigmért, én pedig zavartan hajtottam le a fejemet. – Most meg mit bámulsz? – nyögtem ki.

– Nem látszol annyinak. Maximum tizennyolcnak...
– Nem tudom eldönteni, hogy ezt most bóknak vagy sértésnek kéne-e tekintenem.

– Inkább csak megállapításnak – eresztett meg egy féloldalas mosolyt.

– És te? Hány éves vagy? – kérdeztem vissza.
– Huszonhárom – felelte azonnal. Én is ugyanolyan leplezetlenül végigjártam rajta a tekintetemet, mint az előbb ő rajtam – most legalább volt rá ürügyem. Azt hiszem, ez szórakoztatta, mert alig bírt elfojtani egy mosolyt. Rövid, barna tincsei kuszán meredeztek mindenfelé, mintha épp most kelt volna ki az ágyból – *lehet, hogy meg kellene említenem, hogy már régen feltalálták a fésűt* –, kékesszürke szemei álmosnak tűntek, és az arcát körülbelül egynapos borosta fedte – *úgy látszik, a borotvával sincs közeli ismeretségben.*

– Nem látszol huszonháromnak. – Felvonta a szemöldökét. – Maximum huszonkettő és félnek. – Felkuncogott.

Hirtelen csiklandást éreztem az oldalamnál – összereztem. A vállamon lévő kistáskához kaptam, és vadul turkálni kezdtem benne. Végül megtaláltam, amit kerestem – a mobilomat.

– Bocsánat, a lakótársam az – kértem elnézést Adamtól, aztán fogadtam a hívást. – Igen?

– Merre vagy? – hallottam meg Julie csalódott hangját. – Képzeld, Adam Swanson teljesen eltűnt. Hiába keresem... A mosdó környékén vagy?

– Nem... én itt vagyok a... – kezdtem, aztán Adamre pillantottam. Ha megmondom, merre vagyok, Julie biztosan letámadja szegényt. – Mindegy. Mondd meg, te merre vagy, és megkereslek – feleltem.

– A nagyterem bal oldalajtaja mellett állok – jött a válasz.

– Mindjárt ott leszek – feleltem, aztán kinyomtam a hívást. – Bocsnát, de mennem kell – fordultam Adam felé.

– Köszönöm, hogy nem mondtad meg, hol vagyunk – mosolygott rám.

– Nincs mit. Örülök, hogy *nem* beszélgettünk – mosolyodtam el én is, majd felálltam a székről, és az ajtó felé indultam.

– Várj, mi a... – kiáltott utánam Adam. Megtorpantam, és visszaneéztem rá.

– Adam, hát itt van! – egy negyven körüli nő viharzott el melletttem úgy, mintha láthatatlan lennék. Vörös estélyit viselt és rengeteg vakolatot. – Ejnye, jól eltűnt! Be szeretném mutatni pár embernek...

– karolt bele Adambe, és elkezdte maga után húzni. Adam idegesen pillantott hátra rám, aztán elvonszolták a szemem elől.

Elindultam megkeresni Julie-t.

Meglepetés

Elkezdtek a Sunrise második részének forgatását. Úgy tudjuk, hogy elsőként a két főszereplő, Adam Swanson (Jeremy) és Christina Boons (Leila) egyik kalandos jelenetét forgatták le, melyben Jeremy egy felhőkarcoló tetejéről mászik majd le, hogy megmentse élete szerelmét. Reméljük, lesz majd néhány kép, bár eléggé figyelnek a biztonságra. De amint kiszivárog valami, megtaláljátok az oldalon.

(Részlet az adamswanson-net.blogspot.com egyik bejegyzéséből.)

ADAM:

Furcsa érzés volt... Reggel – vagyis inkább délben –, amint felébredtem, felötlöttek bennem a tegnapi este emlékei. *Egy lány arca* – hirtelen felvillanás, aztán mint egy film, végigpörgött az egész. Nem is tudom, mióta nem beszélgettem úgy valakivel, hogy az nem a szerepeimet vagy a híres színészt látta bennem, hanem csak egyszerűen engem. Adamet.

Kitártam a szállodai szoba erkélyének ajtaját, és nagyot szippantottam a tavaszi levegőből. Mezítláb mentem a fürdőszobába, le-tusoltam, aztán fürdőköpenyben asztalhoz ültem, és megettem az

időközben felhozatott reggelimet – pirítós, dzsem és az elmaradhatatlan koffeinadag. Éreztem, hogy valami más, mint eddig, és azon törtem a fejem, hogy micsoda.

Az egyik kedvenc számomat dúdolgatva felvettem egy farmert meg egy pólót – na és persze, a szokásos napszemüveget és baseballsapkát –, aztán elindultam az első forgatási napomra. Izgatott voltam. Persze ez megszokott. Minden egyes forgatás kezdetén izgalom járta át minden porcikámat – és idegesség, hogy jól végzem-e majd a dolgom, el tudom-e kapni a karaktert, elégedett lesz-e velem mindenki?

De volt még valami...

Zavart, hogy nem jövök rá, mi az. Egyszerűen nem tudtam a nevével nevezni ezt az *ízét* itt belül a mellkasomban.

– Szép napot, Mr. Swanson! – köszönt rám a portás. Már többször is voltam ebben a szállodában, így emlékeztem rá, hogy Billynek hívják.

– Önnek is, Billy! – viszonztam a köszönést. A pillantása hirtelen furcsa lett, én pedig aggódni kezdtem, hogy a memóriám mégiscsak megcsalt a nevével kapcsolatban.

– Milyen boldognak tűnik ma, uram... – szólalt meg hirtelen, míg a kezembe vettem a mai újságot a pultról, ahová mindig kitétek néhányat a vendégek számára. Hirtelen mintha erősebben dobbant volna a szívem. *Boldogság... Igen, ez az! Ezt a szót kerestem!* Egyszerűen jókedvem volt.

– Igen... Igen, az vagyok – vigyorodtam el.

– Ma kezdődik a forgatás, igaz, uram? – érdeklődött udvariasan Billy.

– Igen, épp oda indulok – feleltem. – További szép napot! – köszöntem el hónom alá vágva az újságot, majd a szálló előtti magánparkolóhoz siettem. Először kíváncsian vettem le a szélvédőre tűzött

papírdarabkát, hogy aztán bosszankodva tépiem szét. „*Tudom, hogy minket egymásnak teremtettek.*”

Sosem értettem az ilyesfajta emberek viselkedését. Hiszen, ahogy tegnap Camilla is mondta, hogyan kedvelhetnének, ha még csak nem is ismernek. Az pedig, hogy valami bizarr vágyódást éreznek irántam, egyszerűen hihetetlen. Mély levegőt vettem, és elhatároztam, hogy ma nem hagyom elrontani a kedvemet semmivel.

Most kicsit tovább tartott beérni a stúdióba, mivel ez a szálloda messzebb volt, de szerencsére így sem késtem el. Mindenki kedvesen fogadott, csak Peter volt ideges egy kissé, amiért az este eltűntem egy időre a partiról. Miután megkaptam a szokásos fejmosásomat, megnyugodott – csak ki kellett kiabálnia magából a feszültséget, aztán két perc múlva már minden rendben is volt közöttünk.

Gyorsan beteretlek a sminkszobába, ahol Lilithre várt, hogy megborotváljon, és feldobja rám a tegnap már kiválasztott kencéket, aztán Stephanie-ra, hogy rendbe hozza a hajamat. Közben Peter gyorsan összefoglalta egy szerződés részleteit – de nem igazán figyeltem oda, teljesen megbízom benne. Gyerekkorom óta ismerem. Tízéves voltam, mikor odalépett édesanyámhoz és hozzám az utcán, és közölte velünk, hogy különleges vagyok, sztárt csinál belőlem. Azt hiszem, attól a naptól úgy tekintettem rá, mint az apámra. Magas volt, erős, és a szemei mindig mosolyogtak rám – még akkor is, mikor az idegbaj kerülgette miattam. Részt vettem egy csomó fotózáson, reklámfilmben, de az igazi áttörést a Sunrise első része hozta meg. Mióta Jeremy szerepébe bújtam, a férfiak tisztelnek vagy irigyelnek, a nők pedig odavannak értem. *Kivéve egyet* – tettem hozzá gondolatban.

– Peter... – szakítottam félbe őt, mikor épp a szerződés anyagi vonzatait taglalta.

– Ha nem tetszik a húsz guriga, feljebb lökdöshetem huszonötre is... – nézett fel rám a papírokból.

– Nem, nem a pénzről van szó... – kezdtem bizonytalanul, miközben Stephanie keze a hajamban matatott.

– Akkor? Nem tetszik a forgatókönyv? – vonta össze a szemöldökét.

– De nagyon tetszik. Másról szeretnék beszélni... – izgatottan nyeltem egyet. Nem tudtam, hogy helyes-e, amit kérni fogok, de azt tudtam, hogy amint eszembe jutott, máris lelkesedést éreztem.

– Mondd!

– Meg tudnál keresni nekem valakit? – kezdtem. – Tegnap a Valentino-partin volt egy lány... – Steph egy túl határozott mozdulattal jobb felé fordította a fejemet, hogy hozzáférjen rendesen a tincseimhez – aprót reccsent a nyakam, de igyekeztem nem nyafogni. Nem szerette, ha Peterrel fecsegünk, miközben ő dolgozik, mert ilyenkor folyton önkéntelenül is mocorogni kezdtem.

– Ó! – Peter arcán hatalmas vigyor terült szét. – Csak nem tetszett meg az egyik modell?

– Nem igazán... – ráztam meg a fejem, mire Stephanie mérgeesen felszisszent. Gyorsan elnézést kértem tőle, aztán folytattam. – Camilla a neve. Valami képzőművészeti pályázaton nyerte a meghívóját. Biztosan megvan valakinek a teljes neve és a címe...

– Egy pályázaton? – Peter arca elgondolkozóvá vált. – És miért keresed?

– Én csak... – kezdtem. Gyorsan végiggondoltam a dolgot. Ha azt akarom, hogy Camillával valamiféle barátság alakuljon ki köztünk, akkor jobb, ha senki nem tud arról, hogy egyáltalán foglalkoztat – pislogtam a tükörből Stephanie-ra, aki épp intenzíven próbálta elhittetni velem, hogy egyáltalán nem hallgatózik. Ő volt az egyik legnagyobb pletykagép az egész stúdióban, így óvatosan kellett bánnom a

kiadott információkkal. Majd ha Pete-tel kettesben leszünk, elmondom az igazat. Már, ha rájövök, hogy mi is az igazság Camillával kapcsolatban... – Szeretnék egy képet festetni vele a New York-i lakásomba – böktek ki az első füllentést, ami eszembe jutott.

– Miért nem kérsz meg valami híresebb festőt? – Peter tekintete olyan volt, mint egy röntgensugár. Még jó, hogy épp nem volt szabad megmozdulnom, és így nem kellett a szemébe nézmem.

– Nem tudom... – vontam meg óvatosan a vállam, nehogy nagyon megmozduljon a fejem. – Egyszerűen tőle szeretném. Sztár vagyok, ennyi kis különiséget megengedhetek magamnak – vigyorodtam el. Peter felsóhajtott.

– Na jó... Végül is, ez legyen életed legnagyobb különisége, és akkor megússzuk súlyos sztárallűrök nélkül – veregette meg a vállamat, aztán Steph villámló tekintetét látva, bocsánatkérően felemelte a kezét. – Délutánra megtudom neked, hogy hol lakik.

– Kösz, Pete! – hálálkodtam. – Jövök neked egygyel...

– Egygyel? Fiú, már vagy ezerrel jössz nekem – nevetett fel mély, reszelős hangon. Elmosolyodtam. – Akkor a szerződés oké? – kanyarodott vissza az eredeti témához.

– Ha szerinted minden rendben van vele, akkor igen. – A kezembe nyomott egy tollat, és a papírt a székem karfájára fektette, hogy alá tudjam írni a kipontozott résznél.

– Akkor most megyek, iszom egy kávé. A felvételnél találkozunk... – köszönt el, és kicammogott az ajtón. A tükörből láttam, ahogy a küszöbről rákacsint Stephanie-ra, aki elpirul. *Van itt valami, amiről nem tudok?* – ráncoltam össze a homlokomat.

Miután Steph végzett velem, a kanapén ülve olvasgatni kezdtem egy újságot. Mikor megláttam benne a tegnapi liftes lány képét, meglepetten vontam össze a szemöldökömet.

„Eltűnt a fiatal pornócsillag” – hirdette a cím. Mivel ez nem pletykálap volt, ezért tovább olvastam.

Hilary Sweety, pornószárnak különös körülmények között nyoma veszett. Egy forgatáson kellett volna megjelennie, a tanúk szerint el is hagyta a szállodáját, de a felvétel helyszínére már nem érkezett meg. A hatóságok nyomoznak az ügyben, de még nem adtak ki hivatalos nyilatkozatot arról, mi is történhetett. Miss Sweety egyik munkatársa úgy véli, a lány csak kikapcsolódik valahol, a nagy felhajtás pedig pusztán reklámfogás. További részletek a 12. oldalon...

A folytatást már nem volt időm elolvasni, mert Loree beszólt, hogy indulnom kell, de szöveget ütött a fejemben a sztori.

Ezután próbáltam már kizárólag a forgatásra koncentrálni. Elképzeltem, hogy Jeremy vagyok, az ő mozdulatait és gesztusait kezdtem használni, és a szövegét motyogtam magamban. Valószínűleg mindenki hülyének nézett volna egy másik közegben, ahogy mutogatok és félhangosan beszélek, de itt az a normális, hogy a színészek gyakorolnak a forgatási szünetekben. Odakint egy golfkocsi várt. Felültem hátra, és elindultunk a forgatás helyszínére. A rendező megtiltotta, hogy sminkben, jelmezben gyalog menjünk, nehogy egy rossz mozdulat miatt előlről kelljen kezdeni az egészet.

Jó tíz percig tartott az út az épületek között, elég nagy területen feködött a stúdió. Ma a megmentős jelenetet akartuk felvenni. Ahogy odaértünk a helyszínre, felkísértek a tetőre, és mindenféle kábelt erősítettek rám, „fő a biztonság” címszó alatt. Sajnos a „fő a kényelem”-ről megfeledkeztek. A lehető legkellemetlenebb helyeken nyomtak a biztonsági kötelek – ha előre tudtam volna, vastagabb alsónadrágot húzok reggel, ami jobban véd. Óvatos léptekkel indultam meg a tető széle felé.

Azt az utasítást kaptam, hogy széttárt karokkal kell alávetnem magam, hogy megmentsem Leilát, a filmbeli életem szerelmét.

Angyali hatást akartak elérni az ugrás mozdulatsorával – mintha egy égi lény a szárnyait kitérve zuhanna a mélybe a kedvese után. Néhányszor kinyújtottam a karomat, kipróbálva a testhelyzetet. Hát egyenes, mellkas előre, fej hátravetve, karok széttárva – egyszerű, csak nem zuhanás közben a levegőben, fejjel lefelé. Persze az arcomra is oda kellett figyelni, elszántságnak, bátorságnak, mindent elsöprő szerelemnek és az elvesztésétől való rémületnek egyszerre kellett tükröződnie rajta.

Eleinte hülyén éreztem magam, amikor otthon – vagyis leginkább szállodai szobákban – megálltam a tükör előtt, és órákig próbálgattam az arckifejezéseket. De ha hitelesen akarok eljátszani egy-egy karaktert, ez muszáj, bármilyen idiótán is néz ki, amikor magamra grimaszol a tükörképem.

Miután a kamerák és a fények beálltak, mindenki elfoglalta a helyét, Joe Gordon, a rendező felemelte a kezét, hogy jelezze: *Figyelem, mindjárt kezdünk!* Mély levegőt vettem, és közben azon gondolkoztam, hogy miért is akartam én csinálni a veszélyesebb részeket. Mikor megkérdezték, hogy szeretnék-e kaszkadőrt, még izgalmasnak és érdekesnek látszott tetőkről leugrálni, de most itt, a peremen állva már csak esztelen vakmerőségnek tűnt.

Lehunytam a szemem, és elképzelttem a helyzetet. A szerelmem veszélyben van, csak rajtam múlik az élete. Utána kell ugranom, a karjaimba zárnom, hogy biztonságban és épségben tudhassam. Jeremy vagyok. Képes vagyok rá. Meg kell mentenem!

Meghallottam a „*felvétel*” szót. A szemem kinyílt, eltökélten pillantottam magam elé, aztán ugrottam. A testem automatikusan csinálta a begyakorolt mozdulatokat. A szél süvített a fülem mellett, nem hallottam semmit, csak az adrenalinától hevesebben dobogó szívverésemet. Aztán egyszer csak vége volt. Megint Adam voltam.

A kötél olyan erővel rántott vissza, hogy a levegő a tüdőmbe szorult. Ahogy a józóság csillapodott, éreztem, hogy a kötélnél fogva visszafelé húznak. Szédülni kezdtem a fejembe szálló vértől. Fél perc múlva elértem a párkány szélét. Ahogy szilárd talajt éreztem a lábam alatt, megnyugodtam kissé.

A jelenetet háromszor megismételtük, aztán a rendező mellettem termett, és leszedette rólam a biztosítóköteleket. Hatalmas lelkesedéssel megveregette a vállamat, és legnagyobb meglepetésemre közölte, hogy a felvétel tökéletesen sikerült. Igazán ritka, hogy egy jelenet ilyen hamar összejön, de hálát adtam az égnek, mert nem biztos, hogy még egyszer meg tudtam volna csinálni anélkül, hogy kiszakad a gyomrom a helyéből – jöhet a következő. Elég jókedvűen mentem a lifthez. Odalent átkísértek az épület alá, ahol Chris várt teljes harci – vagyis forgatási – díszben.

A feladatunk az volt, hogy felvegyük a zuhanás utáni jelenetet. Christinát a karomba kellett vennem, és el kellett játszanunk, ahogy földet érünk. Igen, én mint bukott angyal, képes voltam a repülésre. Utána vetettem magam, elkaptam, és biztonságban lehoztam a talajra emberi szerelmemet.

Ez a rész sem volt túl könnyű, de legalább teljesen biztonságos. Bár már a forgatás előtt rendszeresen eljártam az edzésekre, azért nem voltam túl kigyúrt, így elég megterhelő volt egyenesen állni, miközben a partnernőmet cipelem – akármilyen vékony is Christina.

Jó pár óra múlva már örültem, amikor Joe elordította az: „*Ennyi volt mára!*” mondatot. Elköszöntem Christól és a többiektől, aztán rohantam átöltözni – azzal győzködve magam, hogy csak fáradt vagyok, és minél előbb haza akarok érne pihenni, de valójában abban reménykedtem, hogy Peternek sikerült megszereznie a kért címet.

Nem kellett csalódnom. Amint beléptem az öltözőbe, Peter a kezembe nyomott egy kis cetlit – az arcán furcsa mosoly ült. Nem foglalkoztam vele, gyorsan lezuhanyoztam, átöltöztem, aztán rohantam a kocsimhoz.

Vezetés közben azon járt az eszem, hogy mit is fogok mondani, ha odaérek a megadott címre, de semmi értelmes nem jutott az eszembe. „Szia, emlékszel rám? Tudod, körbe vagyok véve egy csomó emberrel, aki istenként imád, de én nem akarok isten lenni, csak egy átlagos srác. Lennél a barátom?” Magamra fintorogtam a visszapillantó tükörben. Szánalmas vagyok...

Végül eldöntöttem, hogy nem tervezek előre. Azt mondom majd, ami épp a nyelvemre jön. Ez a gondolat körülbelül két percre megnyugtató, aztán rájöttem, hogy hülyeség. Úgy fogok állni előtte, mintha megkukultam volna. Biztosan azt hiszi majd, hogy nem vagyok normális. *Igazából nem sokat fog tévedni...* – közölte egy belső hang.

Minél közelebb értem az utcához, annál idegesebb lettem. Ujjaim gyors ütemben doboltak a kormányon, a torkom pedig teljesen kiszáradt. Átfutott az agyamon, hogy visszafordulok, de valami nem engedte. Kellett egy olyan ember, aki mellett átlagos lehetek. Csak... beszélgetni akartam. Olyan apróságokról, mint az időjárás vagy hogy mit evett reggelire. Bármiről, ami nem függ össze azzal, hogy ki vagyok.

Lefékeztem a ház előtt, és vagy öt percig csak ültem, kibámulva a szélvédőn. Aztán rájöttem, hogy a szomszédok még azt hihetik, hogy rosszban sántikálok. Kikapcsoltam a biztonsági övet, aztán mély lélegzetet véve kiszálltam az autóból.

CAMILLA:

Már kora reggel óta fent voltam, egyszerűen nem tudtam aludni. Csak forgolódtam ide-oda, miközben olyan képek és érzések ugrottak be, amikről már úgy hittem, nem is emlékszem rájuk. Amióta Vancouverben éltem, igyekeztem felejteni, és már vagy egy éve eszembe sem jutott az előző életem. Fogalmam sem volt, miért pont most jött újra elő a múlt. Talán a tegnapi esti stressz miatt, vagy csak véletlen, hogy a tudatalattim éppen most idézte fel. De bármi is volt az, bosszantott.

Főztem egy kávé, aztán leültem az asztalhoz, és csak bámultam, ahogy az utca ébredezni kezd. Általában szerettem egyedül lenni és gondolkodni, de most idegesített a csend. Jó lett volna, ha most Julie körülöttem ugrándozik és csacsog, mert elterelte volna a figyelmemet minderről, amin nem akartam rágódni. De persze Julie nagyban szundikált a szobájában.

Sóhajtván húztam magam alá a lábamat, és az asztallapra könyököltem. Fogalmam sem volt, mi bajom van igazából, hiszen a múlt már régen nem foglalkoztatott. Csak azt éreztem, hogy ma valami nagyon nincs rendben velem. Nyugtalan voltam és üres.

Felkeltem, és a fürdőszobába mentem. Betettem egy adag ruhát a mosógépbe, aztán beindítottam. Közben azon gondolkodtam, hogy mit főzök ebédre. Végül az édes-savanyú csirke mellett döntöttem, rizzsel – Julie szereti a keleti konyhát.

Kivettem a húst a fagyasztaból, leszedtem róla a fóliát, aztán a kis műanyag tálcával együtt betettem kiolvasztani a mikróba. Közben megtöltöttem egy edényt vízzel, és feltettem forrni, meg egy olajos serpenyőt is elkezdtem melegíteni.

Mire felvágtam a hagymát és a háromféle paprikát, már pittyegett is a mikró. Összekevertem egy nagy tálban a felvert tojást vízzel,

sóval és cukorral, majd beleforgattam a húsdarabokat, és egyszerűen kisütöttem őket. A forró olaj várt a hagymára és a paprikákra is, valamint az ananászra, miután élethalál-küzdelem árán sikerült kinyitnom a konzervdobozt. Végül már csak a mártás maradt hátra, mert időközben a rizs is megfőtt.

Egy kis tálkába friss paradicsom helyett ketchupot nyomtam – egy profi szakács biztosan szörnyethal a látványtól, de most csak ez volt itthon –, összekevertem ecettel, szója- és worchester-szósszal, öntöttem hozzá egy kis cukrot, aztán az egészet felmelegítettem, és meglocoltam vele a húst. Körülbelül délre kész is lettem vele.

Julie valahogy mindig megérezte, hogy mikor van kész az ebéd, mert amint megterítettem, elődugta a fejét a szobájából, és vigyorogva szimatolt a levegőbe. Élvezet volt nézni, ahogy evett. Olyan jóízűen, hogy attól bárki megéhezett volna. Most valamiért mégsem akart megjönni az étvágyam. Kedvetlenül turkáltam a paprikadarabok között.

– Na jó, mi a baj? – sóhajtott fel Julie, és halk csörrenéssel letette a villáját a tányérra.

– Baj? – pillantottam fel értetlenül. *Mi bajom lenne?* A vizsgáim jól sikerültek, az életem nyugodt volt (azok után, ami még Richmondban történt, ezért voltam a leghálásabb), a festés is egész klaszszul ment mostanában... Az életem tökéletes.

– Olyan arcot vágsz, mintha citromba haraptál volna... És még az ecetre se foghatod, mert bele se kóstoltál a csirkébe.

– Semmi bajom – sóhajtottam bosszúsan, és a számba tömtem egy paprikadarabot, csak hogy legyen okom hallgatni.

– Azt hittem, hogy a tegnapi buli után jobb kedved lesz, de nem élvezted, igaz? – húzta el a száját Julie.

– Az... nem az én világom – fejtettem ki röviden és velősen.

– Nem kellett volna elrángatnom... Sajnálom. – Olyan bűnbánó arccal nézett rám, hogy rögtön lelkifurdalásom támadt.

– Azért annyira nem volt szörnyű... – tettem hozzá gyorsan. Legalábbis, volt egy kellemes húsz percem, amíg „nem beszélgettem”.

– Én élveztem. Csak kár, hogy Adam Swanson hamar eltűnt... – sóhajtott fel, nekem meg mintha megkeseredett volna a számban az újabb falat paprika. – Mutattam már a tegnapi újságban? – pattant fel lelkesen, és a nappaliban álló kisasztráról felkapott egy magazint. – Hát nem szexi? – nyomta az orrom alá a lapot. Tényleg az volt, de... Az arca... Miért nem vette észre senki, hogy a szemei szomorúak? Vagy csak a képzeletem játszik velem?

A képpel a Sunrise második részét promózták. Adam hófehér nadrágban és ingben pózolt a kamera előtt. Az arca olyan gyönyörű és ártatlan, mint egy angyalé, de hátán a fekete szárnyak a sötétséget jelképezték. *A bukott angyal.*

Hirtelen ugrottam fel – a szék hangos csattanással zuhant hátra.

– Jézus, mi van? – sikkantott fel Julie, és a kezéből kiesett az újság.

– Semmi, csak... Nekem most festenem kell! – Úgy rohantam ki a konyhából, mintha üldöznének. Julie nem jött utánam. Tudta, hogy ha elkap az ihlet, akkor békén kell hagyni. Ahogy megpillantottam azt a fotót Adamról, a szemem előtt felvillant egy kép.

Remegve állítottam fel a vásznat, és kevertem a festékeket. Az ecset szinte magától mozgott a kezemben. Nem én irányítottam. Valami felső erő vette át a hatalmat. Az agyam teljesen kikapcsolt, csak éreztem a színeket, a vonásokat, a formákat.

Az időérzékemet teljesen elvesztettem. Mintha Julie beszólt volna egyszer, hogy elmegy valahová, de nem voltam biztos benne. Lehet, hogy csak képzeltem. A kopogtatás is csak jó pár perc múlva jutott

el a tudatomig. A fülem hallotta, de az agyam csak később fogta fel a jelentését.

Megtöröltem a homlokomat a kezemmel, és letettem az ecsetet a kisasztalra. *Bárki is az, elküldöm. Muszáj befejeznem ezt a képet most azonnal* – határoztam el.

Elég dühösen száguldottam az ajtóhoz, és nagy lendülettel feltéptem. Aztán mintha gyomron rúgtak volna. Csak később jöttem rá, hogy a szám nyitva van. Gyorsan becsuktam, de nem tudtam megszólalni. *Ez meg... mit... és miért... és honnan...*

– Festékes vagy – Adam hangja nyugodt és természetes volt.

– Mi? – nyögtem ki, és ez az egy szó is csoda volt az agyhalál állapotában.

– Épp festettél? – kérdezte, és mielőtt magamhoz térhettem volna, bebújt mellettem az ajtón. Képtelen voltam a totális döbbeneten kívül bármit érezni.

– Te meg hogy és mit... – kezdtem dadogva. *Szedd már össze magad!*

– Hogy kerülök ide, és mit akarok? – kuncogott fel Adam. Bólintottam. Ez elég egyszerű reakció ahhoz, hogy ne látsszak idiotának közben. – Kinyomoztattam a címedet az ügynökömmel, és azt hiszem... barátkozni akarok – vontam meg a vállát.

– Barátkozni... – a hangom tele volt kételkedéssel.

– Igen, tudod, beszélgetni, szórakozni, együtt lógni, ilyesmik... Amiket a barátok szoktak csinálni – magyarázta Adam kis félmosollyal az arcán.

– Szórakozol velem? – vontam össze a szemöldökömet. Már éppen kezdtem összeszedni magam, mikor a nadrágzsebéből előhúzott egy zsebkendőt, és hozzám lépett. Zavartan hátráltam, de nem foglalkozott velem, elkezdte törölgetni az arcomat. Elvörösödve löktem arrébb a kezét.

– Sajnálom – vigyorodott el. – Csak olyan muris vagy így... Nem tudok addig rendesen beszélgetni veled, amíg így nézel ki – nevetett fel. Dühösen vágottam el mellette, és hangosan becsaptam magam mögött a fürdőszoba ajtaját.

Mi a fenét képzelsz magáról? Megnyitottam a vizet, és a tenyeremmel dörzsölni kezdtem az arcomat. *Nyomoztat utánam, és még ki is röhög. Úgy kidobom innen, hogy a lába sem éri a földet!*

Megpróbáltam magabiztos lenni, de amint kiléptem az ajtón, és megláttam az asztal mellett, elszállt a haragom. Gondterhelten nézett rám.

– Ezt elrontottam, igaz? – A hangja halk volt. – Nem akartalak megbántani, csak... Nem tudom, hogy kell ezt az egészet... – motyogta.

– Mit hogy kell? – Nem igazán értettem, miről beszél, és azt sem, hogy mit akar.

– Hát, barátkozni. – Zavartan megráztam a fejem.

– Miért akarnál velem barátkozni? – tettem fel az első kérdést, ami eszembe jutott. Ez az egész helyzet olyan abszurd volt. Élem a megszokott kis életemet, aztán egyszer csak kopognak, és egy híres sztár áll az ajtómban közölve, hogy a barátom akar lenni. Ilyen maximum egy tinédzserlány vágyálmában következhet be, nem a valóságban.

– Mert te nem akarsz velem. – A nevetésének keserű felhangja volt.

– Én ezt nem mondtam, csak... – Leültem a vele szemben lévő székre.

– Csak? – nézett rám kíváncsian.

– Csak nem ismeresz. Tegnap beszélünk pár percet, és más voltam, mint amit megszoktál, ezért gondolod, hogy meg akarsz ismerni. Majd elmúlik az újdonság varázsa, és visszamész a saját világodba – hadartam zavartan a véleményemet.

– És ha adnál egy esélyt? Bebizonyítanám, hogy nem így van... – nézett rám komolyan. – Végül is, mit veszíthetsz?

– Nem tudom... – söpörtem ki egy hajtincset az arcomból. – Azt hiszem, semmit... – feleltem, bár nagyon is tudtam, hogy ez nem igaz. Mikor legutóbb bedőltem néhány őszintének tűnő szónak, nemcsak hogy összetörték a szívemet, de ki is tépték, és győzelmi táncot jártak rajta.

– Helyes. – Adam arcára újra visszatért az a fülíg érő mosoly, amittől zavarba jöttem. – Akkor... mit csináljunk? – csapta össze a kezét vidáman.

– Mármint hogy most? – néztem rá kissé kábán. A mosoly elhalványult az arcán.

– Igazad van, szörnyen udvariatlan vagyok. Csak rád törtem, és követelődzök, bocsáss meg! – állt fel hirtelen. – Biztosan ezer dolog van, majd... később visszajövök, amikor neked is jó, rendben? – nézett rám. Hirtelen egy kiskutya képe ugrott be, aki egy kis fülvakarásért pítizik szomorú szemekkel. Ismerős kép volt. Mintha egy pillanatra magamat láttam volna egy pár évvel ezelőtt. Lehunytam a szememet, aztán felsóhajtottam.

– Rendben.

– Mikor? – A szeme izgatottan fürkészte az arcomat. A zavarom nyilvánvaló lehetett, mert teljesen elvörösödtem.

– Holnap délután? Be kell mennem konzultációra, de háromkor végzek az iskolában – feleltem.

– Eléd menjek?

– Ne! – tiltakoztam azonnal. *Az kéne még csak, hogy az egész iskola arról beszéljen, hogy ismerem Adam Swansont! Nem lenne többé nyugtom, az teljesen biztos.* – Inkább... Tudod, hogy hol van a Teavarázs? A külvárosban, a régi mozi mellett... – Ha magányra vágytam,

mindig oda mentem. A tea finom és olcsó volt, a hely pedig nem túl zsúfolt. Tanulni egy-egy vizsgára, tökéletesen megfelelt.

– Megtalálom.

– Akkor négykor találkozunk ott! – ajánlottam.

– Rendben, holnap négykor – bólintott elégedetten Adam. Felálltam, hogy kikísérjem. – Akkor addig is minden jót!

– Neked is! – Figyeltem, ahogy a kocsijához sétál, aztán beül. A motor halkán felberregett, majd egy utolsót intett, és elhajtott.

Mikor visszamentem a házba, muszáj volt leülnöm. *Adam Swanson nálam járt. Adam Swanson a barátom akar lenni. Adam Swansonnal holnap találkám lesz.*

Szükségem volt egy kis fagylaltra.

Tea és barátság

Joe Gordont, akinek a neve védjegy a filmes szakmában, állítólag teljesen kiborította legújabb filmjének, a Sunrise 2-nek a sztárja. Az előző filmnél a rendező még azt nyilatkozta, hogy élvezet Adam Swansonnal forgatni, mert profi, ám egyes források szerint tegnap Gordon a forgatáson már ordibált Swansonnal. Az ok állítólag az, hogy a színész dekoncentrált volt, és túl sokszor kellett felvenni egy jelenetet.

(Részlet a FallingStars című magazinból.)

ADAM:

Ahogy beértem az öltözőbe, jött a hidegzuhany. Nem elég, hogy a rendező leordította a fejemet, amiért huszadszorra sem ment rendesen a mai jelenet, most még Petertől is megkapom a magamét. A vonásai megkeményedtek, mikor megpillantott, így nem számítottam semmi jóra.

A szekrényemhez sétáltam, és vártam, hogy mikor fog kitörni, de csak csendben figyelt engem, miközben egyre dühösebbnek látszott. Még akkor sem szólalt meg, amikor kipakoltam a ruháimat, és elkezdtem lerángatni magamról a kosztümöt.

– Nincs piaszagod... Szedsz valamit? – hallottam meg a hangját. Megállt az ing a kezemben.

– Tessék? – néztem rá értetlenül.

– Azt kérdeztem, hogy bevettél-e valami bogyót, kölyök! – Lerítt róla az apai szigor, tudtam, hogy komolyan kérdezi. Ha előveszi ezt a hangját, biztos lehetek benne, hogy aggódik értem, de nem értettem, hogy most mi az oka rá. Én és a kábítószer olyan messze állunk egymástól, mint a Föld a Plútótól. Nem vagyok agyalágyult, hogy ilyesmikkel gyilkoljam magam, tudhatná.

– Honnan veszed, hogy... Csak mert az a jelenet...

– Egész nap úgy kóvályogtál, mint egy agyatlan zombi. Nem emlékeztél a szövegedre, nem tudtad, hová kell állnod, és mit kell csinálnod. Még egy kezdő is jobb lett volna! – szidott le, és a legrosszabb az volt, hogy tudtam, igaza van.

– Nem szedek semmit. Csak... Egyszerűen máshol járt az eszem – vallottam be. Tudtam, hogy oda kéne figyelnem a forgatásra, de nem ment. A délután járt a fejemben, és az, hogy bárcsak gyorsabban telne az idő. Minél előbb látni akartam Camillát, beszélni vele... Olyan izgatott voltam, mintha életem első randijára készülődnék, pedig ez még csak nem is randevú volt, hanem egy baráti találkozó.

– Ülj le! – húzott elém egy széket Peter, majd ő is leült szemben.

– Most pedig mondd el, hogy mi van veled!

– Én... – Egy pillanatra elgondolkoztam a lehetőségeimen. Ha nem mondok semmit, azzal megsértem Petert. Mindig úgy bánt velem, mintha a fia lennék. Mindig mindenben számíthattam rá. Arra, hogy hazudjak neki – pont az előbb felsoroltak miatt –, nem vinne rá a lelkiismeret. Marad az igazság. – Találkoztam valakivel.

– Azzal a lánnyal, akinek meg kellett szereznem a címét? – Peter azonnal átlátott rajtam, mint mindig. Bólintottam. – Jól belezúghatnál, ha már a munka sem megy... – sóhajtott fel.

– Mi? Nem! – kezdtem tiltakozni. – Nem, én nem. Ő csak a barátom.

– Hát persze, fiú! – ütögette meg a vállamat. – Akkor mesélj egy kicsit erről a te *barátodról*...

– Ő... más.

– Más? – vont a szemöldökét Peter. – Csak nem egy leszbikusra kattantál rá?

– Nem! – tiltakoztam ismét. – Csak... nincs... oda... értem – motyogtam, miközben a füleim elvörösödtek. Peter röhögni kezdett, én pedig dühösen néztem rá, mire még inkább belelendült – a végén már a könnyei is potyogtak. Fel akartam állni, hogy otthagyjam, de elkapta a karomat, és visszahúzott.

– Bocsánat, ne haragudj! – törölgette az arcát még mindig vidáman. – Képes voltál kiszúrni az egyetlen lányt, aki oda se bagózik rád, mikor bárkit megkaphatnál? Nem vagy semmi!

– Pont ez a lényeg! – csattant a hangom ostorként. – Neki nem Jeremy vagy a híres színész vagyok. Csak Adam. Nem is tudod, milyen... milyen érzés... – ráztam meg a fejem.

– Én örülök, ha találsz valakit, aki mellett jól érzed magad, csak ne menjen a munka rovására. Ha dolgozol, arra koncentrálj! Amint kész a jelenet, felőlem arra a lányra gondolsz, amelyikre akarsz, de addig fókusz. Értetted? – nézett a szemembe. Felsóhajtottam.

– Oké, így lesz – ígértem meg.

– Rendben. Nekem ennyi elég! – állt fel Peter. – Jössz enni valamit? Meghívlak! – ajánlotta fel.

– Most nem érek rá... – húztam fel a edzőcipőmet.

– Értem – bólintott hamiskás mosollyal az arcán. – Akkor jó szó-
rakozást!

– Kösz – fintorogtam rá. Gyorsan felkaptam a dzsekimet, és már
rohantam is az autóm felé, mikor a telefon megállított. Előhalásztam
a zsebemből, és felvettem.

– Halló! – szóltam bele türelmetlenül.

– Az enyém leszel – jött egy eltorzított női hang (legalábbis re-
méltem, hogy tényleg női) a másik oldalról.

– Aha... – nyögtem ki enyhe megrökönyödéssel és bosszúsággal.
– Nincs jobb dolgod ennél? Elég szájalmas zaklatni másokat. – Ele-
gem volt már abból, hogy mindenki azt hitte, joga van beleturkálni
az életembe.

– Meg kell értened, hogy mi összetartozunk! Szükségünk van egy-
másra!

– Neked maximum egy jó orvosra van szükséged, nekem pedig
arra, hogy békén hagyj! – morogtam a telefonba. – Most pedig, ha
megbocsátasz, épp egy csodás lányhoz igyekszem, akinek rendben
vannak az agytekervényei. Szia!

– Hazudsz! – hallottam még a telefonban, de megszakítottam a
vonalat. Vettem pár mély levegőt, aztán elindultam a teázóhoz. Úgy
döntöttem, a kocsit a szállodánál hagyom, mert az autóm azon a kör-
nyéken biztosan feltűnő lenne, és nem akartam, hogy a mai délután
bármi vagy bárki megzavarjon.

Egy kicsit korábban értem oda, mint négy óra, így egy kapualjba
húzódva próbáltam láthatatlanná válni. Már rettegettem attól, hogy
felismernek. Olyan érzés ez, mintha mindig mindenhol figyelnének.
Gyerekkorában csak képzelődik ilyesmiről az ember – a mumus les-
kelődik a szekrényből, a rossz arcú öregúr meg az iskola mellett –, de
az akkori fantáziák most valósággá váltak.

Ha nagy tömegben voltam, a legrosszabb rémképek jutottak az eszembe. Először is, hogy addig nyomnak és nyomnak, amíg el nem fogy az összes levegőm, vagy össze nem roppannak a csontjaim. Aztán ott volt még az elmebeteg rajongó rémképe, aki hirtelen előránt egy kést, és hasba szúr – csak mert ne legyenek másé, ha az övé nem lehetek. Na és persze a féltékeny kétajtós szekrény, aki azért akarja betörni az orrom, mert a barátnője az én képemet tette ki a szobája falára.

Vettem pár nagy levegőt, hogy megelőzzem a mostanában néha rám törő pánikrohamot.

Amikor Camilla feltűnt az egyik sarkon, kicsit megkönnyebbültem, mert azért bennem volt a félsz, hogy mégsem jön el. Nem úgy öltözködött, mint azok a lányok, akik eddig körülvettek, de igazán csinos volt. Megállt a Teavarázs előtt, tétován körbenézett, aztán az órájára pillantott.

Nem tudom, miért nem indultam el azonnal felé... Csak néztem, ahogy a száját harapdálva az utcákat és a pontos időt figyeli. Jólesett tudni, hogy vár rám.

Már ötperces késésben voltam, mikor végre összeszedtem magam, és átvágva az úton, elé léptem. Bosszúsan szusszantott egyet.

– Szia! – köszöntem neki mosolyogva.

– Azt hittem, elfelejtetted... – nézett rám vádlón.

– Soha – vágtam rá azonnal. – Elnézést, hogy késtem!

– Akkor... bemegyünk? – toporgott előttem kicsit idegesen. – Már bántam, hogy megvárattam, nem akartam, hogy rögtön az első benyomása negatív legyen rólam. Lenyomtam a kilincset, és az etikettnek megfelelően elsőként léptem be a helyiségbe, aztán tartottam neki az ajtót. – Menjünk hátra! – ajánlotta. Bár csak két, egymással elfoglalt pár volt odabent, nem akartam, hogy felismerjenek, így bólintottam.

Camilla egy paraván mögé vezetett, aztán leült a földön lévő párnák egyikére. Gondolkoztam, hogy inkább mellé vagy szembe üljek, de mivel ez *nem* randi volt, így a szemben lévő párnára telepedtem, hogy kényelmesen tudjunk beszélgetni.

– Milyen teákat szeretsz? – kérdeztem, miután a kezébe vette az itallapot.

– Bármilyet. Valahányszor ide jövök, mindig új ízt próbálok ki, és eddig még mind ízlett – mesélte teljesen nyugodt, csevegő hangon. Csodáltam, amiért ennyire higgadt tud maradni. Úgy éreztem magam, mint egy idióta. Izzadt a tenyerem, a szívem pedig az izgalomtól olyan hangosan vert, hogy nem csodálkoztam volna, ha meghallja. – És te?

– Én... nos, nem nagyon szoktam teázni. Inkább kávépárti vagyok – vallottam be. Egy-egy forgatási szünetben néha jó pár bögrével magamba öntöttem, főleg, ha éjszakai felvételtől volt szó. Egyszerűen lehetetlen kibírni koffein nélkül.

– Én csak reggel iszom egy csészével, hogy a nap közepére ne merüljenek le az elemeim. De az íze... Brrrr... – fintorodott el. Muszáj volt kuncognom az arckifejezésén. Találomra ráböktem egy teára az itallapon.

– Mit szólnál a Kandallótűzhöz? – Fogalmam sem volt, milyen íze lehet.

– Az finom. Olyan karácsonyi hangulatot ad az embernek... – töprengett el, aztán kipillantott az elfüggönyözött ablakon. – De nem illik az évszakhoz – mosolygott rám. Csak most vettem észre, milyen szép ívű szája van. Telt és rózsaszín. Megköszörültem a torkom.

– Igen, ez igaz... Akkor valami jeges tea esetleg? – lehajtottam a fejem, és megkerestem a megfelelő oldalt. A hideg ital most a lehető legjobb választásnak tűnt. Szükségem volt valamire, ami lehűt egy kissé. – Vérnarancs vagy Hawaii koktél?

– Te melyiket szeretnéd?

– Várnarancs... Talán... De ha te nem... – kezdtem. Azt akartam, hogy jól érezze magát, és ehhez hozzátartozott, hogy a teát is finomnak találja.

– Nekem tökéletesen megfelel – bólintott. Összecsukta az itallapot, de nem tette vissza a helyére. Ujjai szórakozottan játszottak a lapokkal. *Unatkozik. Biztos, hogy unatkozik. Mondj már valamit!*

– Öhm... Szép ez a ruha. Jól áll neked – nyögtem ki. *Ennél jobb nem jutott az eszedbe? Szép ruha. Lúzer.* Legszívesebben belevágtam volna a fejem az asztallapba, de akkor nemcsak bénának, hanem még elmebetegnek is nézett volna.

– Köszönöm – halvány pír futott végig az arcán, és idegesen kipillantott a paraván mögül, hátha jön a pincérnő. Most már biztos voltam benne, hogy elszúrtam. Legszívesebben felugrana, és elmenekülne.

– Milyen napod volt ma? – szólalt meg, kizökkenve a kétségbeesésből.

– Leszidott a rendező és a menedzserem – feleltem. Nem tudom, miért mondtam el, csak úgy kicsúszott. Gondolatban azonnal fel is pofoztam magam. *Ez az, most meg bitesd el vele, hogy hisztis sztár vagy! Zseniális!*

– Ó, miért? – A szemében őszinte érdeklődést láttam, de valószínűbb, hogy csak képzeltem.

– Nem tudtam igazán a felvételre koncentrálni...

– Miért nem?

– Én csak... túl... izgatott voltam. A találkozónk miatt. – Az arcát fürkésztem, hogy lássam a reakcióját.

– Miért voltál izgatott miatta? – Mocarogni kezdett, mintha kényelmetlenül érezné magát. Kellemetlenül összeszorult a gyomrom.

Biztosan örültnek néz. Alig két napja, hogy találkoztunk, én pedig máris úgy viselkedek, ahogy a rajongók szoktak velem...

– Választottatok? – Lehajtottam a fejem az itallapba, ahogy hirtelen feltűnt a pincérnő, és onnan válaszoltam.

– Egy kanna Vénarancsot kérnénk és valami teasüteményt! – Mázlim volt. Szerencsére a nő annyira belefásult a munkájába, hogy ránk sem nézett, csak felírta a noteszébe, hogy mit kérünk, aztán ment a dolgára.

Életem legstresszesebb tíz perce volt, amíg a tea megérkezett, pedig a munkám során már mászkáltam vonattetőn, száguldoztam a forgalommal szemben, ugrottam le magas épületekről, és még sorolhatnám. Csendben figyeltem Camillát, ő pedig az ölében nyugvó kezeit bámulta.

Mikor végre megkaptuk a teánkat, és megint magunkra maradtunk, feltérdelt a párnán, és a kezébe vette a kancsót. Úgyes mozdulatokkal töltötte tele mindkettőnk csészéjét. A jégkockák halk recsegéssel adták meg magukat a hőnek.

– Cukrot? – pillantott rám.

– Egyet kérek, köszönöm.

– Nincs mit – dobta bele a csészémbe, aztán visszaült törökülésbe.

– És mi a helyzet a festéssel? – próbáltam folytatni haldokló beszélgetésünket.

– Hát, most megint egy pályázatra festek. Nem parfümcéges... – nevetett rám. Nem bírtam megállni, hogy ne mosolyogjak vissza. – Országos pályázat. Aki nyer, annak bekerül a képe egy nemzetközi kiállításra.

– Ez jól hangzik – bólintottam. – És tudod már, hogy mit festesz rá?

– Igen... Azt hiszem... – Ujjai szórakozottan játszottak a kanállal.

Az arca átszellemültté vált.

– Azt festetted tegnap, mikor rád törtem? – kíváncsiskodtam.

Érdekelt, hogy vajon milyen képeket festhet. Tudni akartam, hogy milyen ő, és erre az egyik legjobb mód, ha láthatom a műveit.

– Igen, azt.

– Láthatom? – kérdeztem azonnal.

– Nem... nem... mármint még nincsen kész – dadogta.

– Engem nem zavar – vontam meg a vállam. Idegesen beleszűröcsölt a teájába. – Mi a baj?

– Nem is tudom... – fogaival az alsó ajkát karcolgatta. – Megmutatni egy képet, mialatt készül... Olyan egy kicsit... Olyan, mintha meztelenül odaállnék valaki elé, és láthatná minden hibámat, gondolatomat, álmomat. Kicsit... zavarba ejtő... – Felvett egy csillag alakú aprósüteményt, és leharapott belőle egy kis darabot.

– Én nem élnék vissza vele... – Megállt a szájában a falat, és elpirult. Rájöttem, hogy egy kicsit kétértelműen válaszoltam a metaforájára – remegett a kezem, ahogy belekortyoltam a csészémbe.

– Rendben. De... még ne most. Adj pár napot! – kérte. A mellkasomban ugrott egyet a szívem. Reméltem, hogy ez azt jelenti, hogy látni akar még máskor is. Bár, lehet, hogy azért mondta, hogy lerázzon... Bizonytalanul fürkésztem az arcát, és úgy döntöttem, a remény mellett voksolok.

– Persze – egyeztem bele.

CAMILLA:

Összezavarodva piszkálgattam a kanállal a félig elolvadt jégkockákat a csészémbe. Nem értettem, miért ígértem meg, hogy megmutatom a festményt. Hogy is mutathatnám meg pont azt neki... Talán, ha egy másikat mutatok helyette... Ilyenkor sajnálom, hogy a hazugság sosem ment nekem. Halkan felsóhajtottam.

Érdeklődve pillantott rám. Csodáltam, hogy lehet ilyen magabiztos. Én ránézni is alig mertem. Biztosan idiótának tart. Csak ülök magam elé bámulva, alig merek megszólalni, és amikor mégis, csak hebegek-habogok. Bár igazából nem is tudom, miért zavar ez. Ez után a találkozó után úgyis rájön, hogy többet nem kér a társaságból.

Mindig pocsek voltam az ilyen „beszéljünk fesztelenül”-dolgokban. Kivéve Julie-val, de vele könnyű. Ő csacsog, én meg hallgatom, és néha bólogatok. A világ legegyszerűbb kommunikációs helyzete...

De Adammal olyan nehezen ment az egész. Folyton attól félttem, hogy hülyeséget mondok. Vagy hogy az idegességtől még a hangom is elmegy. Szinte láttam magam előtt, ahogy tátogok, mint egy hal, ő meg csak nevet magában. Megborzongtam.

– Mindig ilyen csendes vagy? – hallottam meg a hangját. *Ó, igen, most jön az „unatkozom melletted, és ez mégsem fog összejönni, ne haragudj”-szöveg.*

– Nem vagyok cseverésző típus, sajnálom – sütöttem le a szemem, és vártam a visszautasítást.

– Én sem igazán. Peter... ő a menedzserem... szóval, ő mindig azal gúnyol, hogy ha nem színész lennék, és nem lenne a szerepeimnek szövege, akkor nem is beszélnék egyáltalán – húzta félmosolyra a száját.

– Engem meg folyton pszichológusnak szántak, mert olyan jól tudok hallgatni, míg más mesél – kontráztam rá, miközben felnéztem a szemébe. Valamiért megkönnyebbülés járt át. Nevetni kezdett, én pedig vele nevettem.

– Akkor legalább egy dologban már hasonlítunk – összevigyorogtunk.

Furcsa volt ezután. Mintha megolvadt volna egy jégfal vagy burok, ami eddig elzárt minket egymástól. Meséltem a családomról, az iskoláról, arról, hogy mikor és miért határoztam el, hogy festeni fogok, a jövőbeli terveimről. Még soha életemben nem beszéltem anynyit, mint most; magamat is megleptem.

Adam mosolyogva végighallgatott, és amikor valami kapcsolódási pontot talált a történeteimmal, ő is mesélt. Megtudtam, hogy Peter olyan apaféle a számára, mert az édesapja korán meghalt egy autóbalesetben. Van egy húga, és mivel az édesanyja elég beteges volt, és jó pár éve meghalt már ő is, így korán fel kellett nőnie. Tízévesen szerepelt először egy reklámfilmben, és igazából azóta ő a kenyérkereső a családban. Elmondta, hogy az élete a színészet, de nem szereti azt a felhajtást, ami körülötte van, és hogy néha szörnyen magányos, mert eddig mindenki csak a hírességet látta benne.

– Ezt nem mondod komolyan... – pillantottam Adamre elkerekedett szemekkel, miután fizetett, és kiléptünk az utcára.

– De, esküszöm! Ott állt a szálloda erkélye alatt menyasszonyi ruhában, az arcát fátyol takarta, és követelte, hogy vegyem feleségül, vagy bevonul apácának – mesélt épp egy örült rajongójáról. Nem tudtam, hogy nevessek vagy sírjak-e a történeten...

– Ez agyrém! – ráztam meg a fejemet. Kezdtém érteni, hogy miért utálja a nyilvánosságot, amiben mostanság része van. – És mit csináltál?

– Elvettem feleségül – nevetett fel. Kinyújtottam rá a nyelvem. – Peter hívta a rendőrséget, és rendzavarásért bevitték. Többé nem láttam. Lehet, hogy tényleg bevonult apácának, ki tudja – vontam meg a vállát.

– Jézus... – Hihetetlennek tűnt, hogy tényleg vannak olyan agyament emberek, akik ilyen torz és rémisztő módon képesek rajongani valakiért, akit nem is ismernek.

– Hazakísérhetlek? – szakított ki a gondolataimból Adam.

– Nem tudom, hogy jó ötlet-e... – pislantottam fel rá. Kicsit zavart, hogy az álcázó napszemüveg miatt nem látom a szemét.

– Értem. – A hangja hirtelen fakó lett. Nem akartam, hogy azt higgye, nem igénylem tovább a társaságát. Az igazság az, hogy bár döcögösen indult a délután, kezdtem nagyon jól érezni magam, és nem akartam, hogy máris vége legyen.

– Julie valószínűleg otthon van, és ha meglát, féltő, hogy ő is azonnal a pap elé akar majd vonszolni – magyaráztam mosolyogva. – De... Ha akarsz, elkísérelhetsz egy darabig. Majd egy utcával előbb elválunk.

– Rendben – mosolygott vissza vidáman.

Próbáltam olyan mellékutcákat választani, ahol kevesebb az ember, hogy Adam ne érezze magát feszélyezve. Arra is gondoltam, direkt kerülő úton vezetem, hogy minél tovább tartson hazaérni, de nem tudtam, mennyire ismeri a környéket.

Hamarabb értünk a szomszéd utcához, mint szerettem volna. Kelletlenül álltam meg az egyik ház falának tövében.

– Azt hiszem, jobb, ha innen egyedül megyek – sóhajtottam.

– Mikor látlak újra? – Nem tudom, miért, de a szívem hirtelen örült módon kezdett verni, és kiszáradt a torkom.

– Nem tudom... Mikor akarsz látni? – kérdeztem vissza. Ha rávágom, hogy holnap, az túl kínos lett volna, ezért inkább ráhagytam a döntést. Levette a szemüvegét, és az arcomat fürkészte.

– Holnap? De ha túl korai...

– Nem, a holnap jó – feleltem azonnal.

– Este vacsora?

– Rendben – bólintottam. – Hétkor itt?

– Rendben – mosolyodott el. A pillantását az enyémbe fúrta, nekem pedig nem volt elég erőm elkapni a tekintetemet. Az arcáról

hirtelen leolvadt a mosoly, és egy teljesen más kifejezés ült ki rá. Közelebb hajolt hozzám, tétován, bizonytalanul. Elakadt a lélegzetem, és hirtelen, mintha az összes gondolat kiszállt volna a fejemből.

Az utolsó pillanatban húzódtam hátra. Lehunytam egy másodpercre a szememet, és vettem egy mély levegőt. *Ha most elragadtatom magam, később csak csalódni fogok, mint akkor...* – nem hagyhattam, hogy az érzelem eluralkodjon rajtam. Pedig legszívesebben megragadtam volna Adam ingét, és magamhoz húztam volna egy csókra. De pontosan tudtam, mivel jár, ha rózsaszín álmokba ringatom magam, egy olyasfajta csalódást nem hiszem, hogy túlélnek megint.

– Sajnálom, ezt nem kellett volna. – Adam lehajtott fejjel állt előttem. A vállai előreestek, a kezei elfehéredtek, ahogy ökölbe szorította őket.

– Nem... én csak... jaj, istenem... – sóhajtottam fel. Miért kell nekem mindig kínos helyzetekbe keverednem?

– Semmi gond. Én voltam a hülye. Barátságot kértem, nem többet. Nem tehetsz róla, hogy nem vagyok az eseted. – Attól a szomorú mosolytól, ami Adam arcán ült, mikor ismét felnézett rám, összeszorult a torkom.

– Szerintem nincs olyan nő a világon, akinek ne lennél az esete – próbálkoztam egy félénk mosollyal.

– Ezt nem értem – rázta meg a fejét.

– Helyes srác vagy – kételkedve nézett rám. *Tényleg nem tudja, hogy mennyire szívődöglesztő?* – fürkésztem elgondolkozva az arcát. Valamiért nem hittem, hogy csak színjáték és álszerénység lenne ez. – Tényleg az vagy – ismételtam meg a nyomaték kedvéért. – És nem csak külsőleg. Jól éreztem magam veled.

– De csak mint barát. Igen, értem. – Bosszúsán megráztam a fejem.

– Nem, nem érted. Azért akartál megismerni, mert más vagyok, mint a többiek, nem igaz? – kérdeztem, felidézve az ő szavait a tegnapi beszélgetésünkből.

– De igen – bólintott, és érdeklődve nézett rám. Valószínűleg nem tudta, hogy hová akarok kilyukadni.

– A legtöbb lány bármit megadna azért, hogy megcsókold – kezdtem. Próbáltam összeszedni a gondolataimat, hogy megértse, és ne félreértse, miért utasítottam el. – De ők nem téged csókolnának, hanem az egyik szerepedet, amit a moziban láttak, vagy a színészt, aki bejuttathatja őket valami filmes partira. Én, ha megcsókollak, akkor téged akarlak. Azt a valakit, aki itt van. – Nem tudom, honnan vettem a bátorságot, de a tenyeremet a mellkasára fektettem a szíve fölé. Éreztem, hogy milyen gyorsan ver. Elpirulva néztem fel rá. – De még nem ismerlek igazán. Az a kevés, amit ma megtudtam rólad, tetszik, de nem elég. – Hogyan is lehetne elég... Ha valakiről, akit évek óta ismer az ember, kiderülhet, hogy teljesen más, mint amilyennek hitte, mit várhat egy háromnapos ismeretségtől. Visszahúztam a kezemet.

– Akkor a holnap este még áll? – kérdezte olyan szemekkel, aminek egyszerűen nem lehetett nemet mondani.

– Igen, holnap hétkor itt. Most mennem kell... – néztem körbe tétován. – Jó éjt! – Gyorsan lábujjhegyre emelkedtem, és egy puszit nyomtam az arcára.

– Neked is jó éjt! – motyogta utánam.

Sérülések

<3Jeremy<3: *Tényleg megsérült? Ez most komoly, vagy megint kamuznak az újságok? *a körmét rágja**

Leila15: *Hát, én nem tudom... Állítólag rosszul mozdult a forgatáson, és meghúzta a hátát.*

<3Jeremy<3: *Ó, szegényke... Én szívesen megmasszíroznám neki.
:D*

Leila15: *Állj sorba! :P*

(Részlet az adamswanson-net.blogspot.com rajongói chatjéből.)

ADAM:

– Adam, vigyázz! – A női sikolytól összereztem, de már nem volt időm reagálni. Bumm...

Az oldalamba nyilalló fájdalomtól előretántorodtam és térdre esem. Próbáltam levegőt venni, de a tüdőm összeszorult, és vagy fél percig azt hittem, ennyi volt, meghalok.

– Leáll! Kamera leáll!

– Úristen, fiú, jól vagy? – Peter rémült hangját alig hallottam. Végül a görcs kioldott, én pedig élesen szívtam be az oxigént.

– Mi... a fene... volt ez? – nyöszörögtem. El sem tudtam képzelni, mi történt. Az egyik pillanatban egy harcjelenetet forgattunk Nicolette-tel és Connerrel, a következőben pedig...

– Hívjon már valaki egy orvost, az istenért! – csattant fel Peter hangja válasz helyett.

– Ne! – ijedtem meg. Tudtam, hogy annak az lenne a vége, hogy ágyba parancsolnak, nekem pedig ma este mindenképpen találkoznom kellett Camillával. – Jól vagyok, nem kell orvos! Jól vagyok...

– próbáltam meg feltápaszkodni, de elsőre nem sikerült.

– Francot vagy jól! – csattant fel Pete. Összeszorítottam a fogam, és az oldalam lüktetésével nem törődve felálltam.

– Szerintem is meg kéne nézetned magad. – Csak most vettem észre, hogy Nicol is ott toporog mellettünk, és kivételesen tényleg úgy tűnt, hogy aggódik.

– Egyetértek, haver. Szarul nézel ki – állt Conner is melléjük.

– Joe, minden rendben! – fordultam a rendező felé. Ha őt meg tudom győzni, akkor megúsztam. Minden színészi képességemre szükség volt, hogy hiteles legyek.

– Nem is tudom... – rázta meg a fejét Joe. – Valamelyik barom rosszul rögzítette a csavarokat a gerendán. De ezért valaki felelni fog! – nézett körbe dühösen, aztán elsietett a díszletépítők felé. Megkönnyebbülve felsóhajtottam, de azonnal meg is bántam, mert a mély lélegzetet éles fájdalom követte. Hálás voltam, amiért nem kellett tovább dolgoznom.

– Adam! – Már éppen elindultam az öltözőm felé, mikor Joe megállított. Idegesen bevártam, és reméltem, hogy gyors lesz, mert kezdett egyre kevesebb erőm lenni a színjátékhoz.

– Igen?

– Csak meg szeretnék kérni valamire... – lépett mellém, és atyaián a vállamra tette a kezét. Az enyhe nyomástól is úgy éreztem, azonnal elájulok. – Esetleg mondhatnánk, hogy rosszul mozdultál, és meghúztad a hátadat. Csak hogy elkerüljük a gondokat... – nézett a szemembe.

– Hát persze – bólintottam. Füllentések és csúsztatások – már rég megszoktam őket. Így működött ez a világ, és az ember vagy megszokta, vagy megszökött.

Képtelen voltam gyalog megtenni az utat Camillához, és a vezetéshez sem éreztem elég erőt, ezért hívtam egy taxit. Az agyam felfogta, hogy le kéne mondanom a vacsorát, mégsem tudtam megtenni. Peter az öltözőben még egyszer rá akart venni, hogy vizsgál-tassam meg magam, de nemet mondtam, és abban a fél órában, amíg felöltöztem, és elhagytam a stúdiót, tovább játszottam, hogy jól vagyok.

Tudnom kellett, hogy Camilla tényleg komolyan gondolta-e, ami-
ket az este mondott, vagy csak nem akart megbántani, és kifogásokat keresett. Reméltem, hogy az első, de féltem, hogy az utóbbi.

Rohadtul megbántam a dolgot. Nem is tudom, mi járt a fejemben. Igazából talán az volt a baj, hogy semmi. Annyira természetesnek tűnt odahajolni hozzá, hogy automatikusan csináltam. Csak arra tudtam gondolni, hogy meg akarom csókolni.

Aztán ahogy elhúzódott, az olyan volt, mint egy pofon. Fájt.

Nem vagyok szerelmes – gyözködtem magam –, csak vonzódok hozzá. Végül is, csinos lány. Mindene a helyén van. Emellett pedig kedves és értelmes. Beszélgetni is lehet vele. Mi mást akarhat egy férfi...

Egy barátot – néztem ki az autó ablakán. Igen, én ezt akartam még. És féltem, hogy örökre elsúrtam, egy másik, pillanatnyi, idióta férfivágy miatt. Hülye vadászösztön!

Szerencsére a taxis elég öreg volt ahhoz, hogy ne nézze a filmjeimet, és ne ismerjen fel. Gyorsan fizettem neki, aztán elbotorkáltam ahhoz a házfalhoz, aminél megbeszéltük a találkozót. Lehunytam a szememet, és próbáltam mélyeket lélegezni. Voltak már kisebb-nagyobb sérüléseim a forgatások során, de még sosem volt semmi ennyire rossz. Talán mégiscsak kérnem kellett volna egy fájdalomcsillapítót.

– Szia! – köszönt rám Cam. Felnéztem, és próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra; végül egy fájdalmas fintor lett belőle.

– Szia! – nyögtem ki. Gyanakvóan nézett végig rajtam.

– Jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki a végét járja... – lépett közelebb hozzám.

– Történt egy kisebb baleset a forgatáson, megsérült a hátam, de túlélem – feleltem, és megpróbáltam kiegyenesedni. A fogaim összeszorultak, és egy halk, önkéntelen, sziszegő hang jött ki a számon.

– Miért nem szóltál, hogy rosszul vagy, és halasszuk el? – Camilla pillantása egyszerre volt dühös és aggódó.

– Mert nem akartam elhalasztani – nyögtem, miközben fehér foltok jelentek meg a szemem előtt.

– Bolond vagy? Mindjárt összeesel! – Megfogta a bal karomat, hogy megtartsom. Hálásan támaszkodtam rá. – Itt a kocsid? – Megráztam a fejem. Felsőhajtott. – Oké, akkor kénytelen leszek valahogy leszerelni Julie-t. Gyere! – Próbáltam nem nagy terhet jelenteni neki, valamint nem elájulni, amíg el nem értünk a házukhoz. Beletelt egy fél percbe, míg egy kézzel megtalálta a táskájában a kulcsait.

– Ülj le! – kísért el az egyik fotelig a nappaliban.

– Már haza is... – nyílt ki hirtelen az egyik ajtó, aztán összerezzentem a hangos sikítésre. Rettegtem, hogy mielőtt Cam megállíthatná, rám veti magát a lakótársnője. Abba most biztosan behaltam volna. – Ez ő, ez ő!

– Julie! – Camilla hangja olyan szigorúan csengett, hogy hirtelen még én is megijedtem tőle. – Adam rosszul érzi magát, úgyhogy most vagy csendben maradsz, vagy kimész innen! – ragadta meg barátnőjét a vállánál fogva, és egyenesen a szemébe nézett. Ahogy észrevettem, Julie is megszeppent, mert olyan szemekkel nézett Camillára, mintha éppen el akarná sírni magát – reméltem, hogy nem teszi, mert a síró nőktől mindig kínosan érzem magam. Aztán bólintott, a velem szemközti fotelhez sétált, és leült bele. – Helyes, hozok valami fájdalomcsillapítót. Van valami allergiád? – fordult felém Cam ellágyult tekintettel. Megint csak egy fejrázásra telt tőlem.

Abban a két percben, amíg a konyhában volt, próbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy Julie úgy bámul, hogy még pislogni is elfelejt.

Fogtam a két bogyót, amit Camilla a kezembe nyomott, és egy kis vízzel lenyeltem őket. Reméltem, hogy gyorsan hatnak, mert elég kínosan éreztem magam. Camilla előtt gyengének látszani... – még a hátfájásnál is pocsóbb érzés volt.

– Gyere! – fogta meg a karomat végül, és felhúzott a fotelből. Biztos voltam benne, hogy falféher lettem a fájdalomtól. Nem értettem, mit akar, reméltem, hogy nem kidobni. Valószínűleg a következő házig sem jutottam volna el. Igaz, volt nálam mobil, és felhívhattam volna Petert, de abban is kételkedtem, hogy beszélni lenne-e elég erőm.

– Cam... – Julie szemei elkerekedtek, ahogy elindultunk az egyik ajtó felé.

– Majd holnap megbeszéljük, jó? – felelte Camilla, aztán kinyitotta előttem az ajtót. Más esetben jobban feldobott volna, hogy láthatom a hálósobáját, de most csak hagytam, hogy elkísérjen az ágyáig, és hasra fektessen.

Kellemesen puha volt az ágyneműje, és az illata is tetszett – barack és méz. Belefúrтам az arcom a párnába, és a fájdalom helyett próbáltam

a légzésre koncentrálni. Éreztem, hogy enyhén megmozdul mellettem az ágy, így oldalra fordítottam a fejemet. Camilla a padlóra térdelt, és könyökét az ágyneműn pihentette.

– Segíthetek még valamiben? Esetleg... megnyomkodhatnám a hátad, vagy valami... – harapta be a száját.

– Nem is tudom... Inkább kaphatnék valami meleget rá? Egy takarót vagy párnát? – kértem. A masszázsról nehezemre esett lemondani, de nem voltam biztos benne, hogy kibírnám ordítás nélkül.

Cam egy plédet terített a fájó területre. Hálásan szusszantottam egyet.

– Így jobb? – érdeklődött.

– Igen, sokkal. Köszönöm. És azt is, hogy befogadtál – tettem hozzá.

– Nem hagyhattalak az utcán szenvedni – vonta meg a vállát. – Úgy néztél ki, mint egy zombi. Még a végén megijedtek volna tőled a szomszédok – kuncogott fel.

– Hát, azt a világeért sem akarnám. Lehet, hogy a lakótársad is azért sikkantott akkorát, mert megijedt – nevettem fel, aztán rögtön fel is jaidultam a hátamba nyilálló szúrástól. Csak pár centire volt tőlem az ágyon Camilla keze. Meg akartam érinteni. Ráfoghatnám arra, hogy a fájdalom miatt jólesik valamit szorítanom – néztem elbűvölten a finom ujjakat.

– Sajnos, Julie nem olyan ijedős... De nem kell aggódni, majd én megzabolázom – mosolyodott el.

Éreztem, ahogy a fájdalom újra és újra visszatér a derekamba – mintha egy késsel döfködtek volna. A francba! Ilyen állapotban egy párbeszédre sem leszek képes, nemhogy egy akciójelenetre! Eldöntöttem, hogy amint hat a fájdalomcsillapító, felhívom Petert, és szólok, hogy próbálják meg átszervezni a programot úgy, hogy holnap

pihenhessek. Talán fel tudják venni azokat a jeleneteket, amikben én nem szerepelek. Egy gyengéd kéz óvatosan végigsimított az arcomon, aztán visszavonult. Jólesett, de nem volt erőm megmozdulni.

A fájdalom helyét lassan átvette egyfajta tompultság, és elaludtam.

CAMILLA:

Belekuporodtam az ágyam melletti fotelbe, és figyeltem, ahogy Adam alszik. Az arca kisimult, nyugodtnak tűnt, így reméltem, hogy a fájdalmai elmúltak már a gyógyszertől. Rossz érzés volt szenvedni látni. Próbáltam kényelmesen elhelyezkedni, az egyik pulóveremet a fejem alá gyömöszöltem, de nem bírtam elaludni.

Tudtam, hogy reggel hosszú beszélgetés vár rám Julie-val, amiért elhallgattam, hogy ismerem Adamet. Julie elég megértő tudott lenni, de nem szerette, ha valaki titkolózik előtte, ezért úgy sejtettem, nehéz menet lesz. Amíg este a fürdőben voltam, ő bezárkózott a szobájába, jelezve, hogy látni sem akar, ezért úgy gondoltam, jobb, ha adok neki egy kis időt, amíg lehiggad. Holnap majd egy finom reggelivel indítok, hátha az megenyhíti egy kicsit.

Már kezdett derengeni, mikor elbóbiskoltam, de nem aludtam túl sokat. Álomtalan álmomból egy ajtócsapódásra ébredtem. Szédelegve feltápáskodtam a fotelból, és nyújtózkodtam egyet. Adam még békésen aludt. Lábujjhegyen kilopakodtam a szobából. Félttem, hogy Julie egy szó nélkül lelépett, mert mérges rám, de aztán meghallottam a fürdőszobából a zuhany hangját.

Gyorsan összedobtam két bögre kávé, aztán nekiálltam elkészíteni a világ legfinomabb szendvicset Julie-nak. Ki kell tennem magamért, hogy elnyerhessem a bocsánatát!

Meghámoztam és kimagoztam az avokádót, aztán vékony szeletekben a kenyérre fektettem. Szépen összetekert és elrendezett

sonkaszeletek kerültek rá. Elővettem az aszalt paradicsomot, amit még anyutól kaptam, most végre fel tudtam valamire használni. A pirosas szín jól mutatott a rózsaszínnel és a halványzölddel. Igazi műalkotást sikerült összehoznom. Elégedetten szórtam meg borssal, aztán megvártam, amíg Julie előbújik a fürdőből. A haja végét törölgetve lépett ki az ajtón. Amint észrevett, morcosan összehúzta a szemöldökét. Felsőhajtottam.

– Beszélhetnék? – kértem. Szótlanul odasétált az asztalhoz, és leült velem szemben.

– Ha azt hiszed, hogy egy szendvicssel bocsánatot tudsz kérni, akkor tévedsz... – pillantott a tányér felé, de láttam az arcán, hogy nagyon is sikerült elnyernem a tetszését.

– Sajnálom, hogy nem szóltam Adamról. A partin találkoztunk, aztán megkeresett, és... – kezdtem, de Julie közbeavágott.

– Tudtad, hogy odavagyok érte! – Lesütöttem a szemem vádló tekintete elől. Kimondatlan szabály volt kettőnk között (mint valószínűleg minden normális barátság esetében), hogy sosem kezdünk olyan férfival, aki a másiknak tetszik. Eddig ezt könnyű volt betartanunk, ugyanis amióta csak ismertem, Julie-nak nem volt egyetlen kiszemeltje sem, aki egy kicsit is érdekelt volna.

– Igen, pont ez az. Adam egy kis nyugalomra vágyott, és tudtam, hogy ha szólok neked, akkor elég... izgatottan fogsz reagálni – próbáltam finoman kifejezni magam. Julie néha ijesztően tudott viselkedni, ha rajongásának tárgyáról volt szó. Persze nem tartozott az örült kategóriába, de attól még jó pár embernek az agyára tudott menni.

– Szóval most jártok vagy ilyesmi? – fürkészte az arcomat.

– Mi? Nem! Nem, dehogyis! – tiltakoztam azonnal hevesen. – Csak barátok vagyunk. Adamnak szüksége volt egy barátira, aki nem

sikoltozik, valahányszor meglátja. Ennyi – vontam meg a vállam flegmán.

– Szóval akkor szabad préda? – csillant fel Julie szeme. A gyomrom összerándult.

-- Én nem hinném, hogy jó ötlet lenne, ha...

– Miért nem? Ó Adam Swanson! Megenné a csajokat az irigység a suliban, ha megtudnák, hogy járunk – nevetett fel.

– Adam nem egy gönc vagy egy bizsu, amivel felvágatsz! – A hangom elég mérges lehetett, mert Julie abbahagyta a nevetést.

– Tudom, csak...

– Semmi csak. Adam egy érző ember, és ha ezt nem érted meg, akkor félreismertelek – dühösen borítottam bele a kávémat a mosogató lefolyójába. A szám íze olyan keserű lett, hogy biztos voltam benne, egy kortyot sem tudnék lenyelni belőle.

– Igazad van, elragadott a hév... – Mikor megfordultam, láttam az arcán a bűnbánatot. Sosem lehetett rá sokáig haragudni, és tudtam, hogy nem úgy gondolta, ahogy mondta. Julie sokszor előbb jártatta a száját, mint ahogy gondolkozott volna, de nem volt benne egy cseppnyi rosszakarát sem.

– Nem fogod zargatni? – kérdeztem.

– Nehéz lesz... De ígérem, nem – emelte fel az egyik kezét, míg a másikat a szívére helyezte. Aztán bizalmasan közelebb hajolt hozzám. – Tényleg nem jártok? – Felkuncogtam, és megráztam a fejem.

– Nem értem, hogy nem tetszhet neked Adam Swanson...

– Azt nem mondtam, hogy nem tetszik – vontam meg a vállamat ártatlan arccal, aztán a hűtőhöz sétáltam, és elővettem az alsó fiókból egy almát.

– Ó, tudtam! – sikkantott fel Julie. Pisszegve intettem le a szobám ajtaja felé mutogatva. – Ha már én nem járhatok veled, legalább neked

jöjjön össze – suttogta, majd rám vigyorgott.

– Szörnyű vagy... – ráztam meg a fejem. – Nem fogunk jární. Barátok vagyunk.

– Még... – kuncogott fel, majd visszaült az asztalhoz, és falatozni kezdett. Megmostam az almát, aztán beleharaptam. Ez könnyebben ment, mint gondoltam... A „támadás jó védekezés” elv, úgy látszik, tényleg működőképes.

Épp az utolsó falatoknál jártam, mikor kinyílt a hálószobám ajtaja. Adam tétován lépett elő, a szemei álmosak voltak, de legalább a saját lábán ki tudott jönni, amit jó jelnek vettem.

– Hello... – motyogta.

– Jó reggelt! – pattant fel Julie mosolyogva. Aggódtam, hogy megint átvált rajongó üzemmódba, de a félelmem alaptalannak bizonyult. – Én most megyek... Tízkor órám lesz – kamuzta. Már végzős volt, és csak konzultálni járt be néhanapján a szakdolgozata miatt. Felkapta a táskáját. – Legyetek jók! – intett még vissza az ajtóból.

– Hű, hová lett a tegnapi fülsiketítő lány? – nézett rám Adam. Elmosolyodtam.

– Éjszaka kicseréltem a normális ikertestvéérére.

– Ó, értem... – vigyorgott rám, aztán megdörzsölte borostás állát. – Használhatnám a fürdőszobát?

– Persze. Arra van. Mindjárt hozok tiszta törülközőt – indultam a szobám felé.. – Tojás és pirítós jó lesz reggelire? – kérdeztem még, mielőtt bement volna a fürdőbe.

– Igen, köszönöm – bólintott.

Amíg készülődött, elővettem a serpenyőt, és amint felforrósodott, beleöntöttem a felvert tojásokat. Mire Adam végzett, már ott várta a kész reggeli az asztalon. Édes volt így korán reggel. A haja vizesen kuszábbnak tűnt, mint szárazon, és borostás-fáradt arca valahogy még

inkább kiemelte a szeme csillogását. Magában somolyogva ült le a székre. Kíváncsian pislogtam felé.

– Min nevelsz? – Nem bírtam ki, hogy ne kérdezzek rá. Csak nem vette észre, hogy figyeltem? Éreztem, hogy az arcom felforrósodik.

– Tényleg gondoskodó vagy... – motyogta mosolyogva. Értetlenül néztem rá. – Mikor a teázóban kitöltötted a teát, az jutott az eszembe, hogy biztosan minden körülötted lévőről gondoskods. Fogadni mernék, hogy Julie reggelijét is te csináltad...

– Igen, igen – sóhajtottam fel bosszúsan. Ezzel egy csomóan heccelték már. Szeretem, ha a környezetemben élők boldogok és elégedettek. És ha mindenük megvan, amire csak vágnak. Ez még nem szokott zavarni senkit. De ehhez társul az is, hogy mindent túlaggodom. Tudnom kell, hogy a szeretteim biztonságban vannak, és semmi sem árthat nekik. Na, ezzel az emberek agyára megyek.

– Ez nem baj – vontam meg a vállát. – Szerintem aranyos tulajdonság...

– Kíváncsi vagyok, hogy pár hónap múlva is ezt mondod-e... – forgattam a szememet. Adam mosolya kiszélesedett. – Ha már lebuhtam ezzel az anyáskodással, hogy van a hátad? Fáj még?

– Nem, most nem – mozgatta meg óvatosan. – Kényelmes az ágyad... – nézett rám bűnbánó szemekkel. – Sajnálom, hogy elfogaltam.

– Neked most nagyobb szükséged volt rá – vontam meg a vállam, aztán fogtam Julie tányérját és bögréjét, és a mosogatóba tettem. A hirtelen csörgéstől majdnem elejtettem a mosogatószivacsot. Adam végigtapogatta a zsebeit, aztán előhúzta a telefonját.

– Ó, a fenébe! – mordult fel. – Bocsánat – nézett rám, aztán kelletlenül fogadta a hívást. – Hello, Peter... Igen, szólnom kellett volna, de elaludtam, és... Nem, tegnap rosszul lettem... Már jól vagyok. –

Próbáltam a mosogatásra koncentrálni, hogy ne tűnjek olyannak, aki mindenbe beleüti az orrát. Adam gondterhelt volt, mikor befejezte a társalgást.

– Valami baj van?

– Elfelejtettem szólni, hogy a jeleneteimet halasszák későbbre – túrt a hajába dühösen. – A rendező ki van akadva rám, pedig telefonálni akartam, csak elaludtam.

– Ó – töröltem a kezemet egy konyharuhába.

– Mennem kell – sóhajtott fel.

– Hová?

– A forgatásra.

– De még nincs rendben a hátad – akadémkoskodtam. Szinte láttam magam előtt, ahogy tegnap a fájdalomtól sápadtan szenvedett.

– Pihenned kéne...

– Nem lehet – állt fel. – Köszönöm a reggelit. És a gondoskodást – mosolygott rám, aztán közelebb lépett hozzám. – Ma sokáig dolgozom, de holnap este, nem akarsz... – elhallgatott, és ráharapott a szájára.

– Mit nem akarok? – néztem rá izgatottan.

– Átjöhetnél a szállodámba. Együtt vacsorázhatnánk, ha már a tegnapi kihagytuk... – A hangja bizonytalan volt.

– Rendben – bólintottam, miközben igyekeztem nem törődni a fejemben megszólaló vészcsengővel. – De ha rosszul vagy, hívj fel, és elhalasztjuk, hogy pihenni tudj. Ígérd meg, hogy felhívsz, és nem hősöködsz megint! – próbáltam a lehető leghatározottabb hangomat elővenni, de egy csibészes mosolyt kaptam csak válaszul.

– Igenis, anyuci!

Ha nem fájtna volna a háta, oldalba vágom. Ehelyett most csak egy fintort kapott válaszul. – Ó, igen... A szálloda... A Heathman Lodgeban szálltam meg. Odatalálsz egyedül?

– Nagylány vagyok, tudok taxit hívni – húztam el a számat.

– Rendben – bólintott. – Akkor hét körül várlak.

Ahogy magamra maradtam a házban, lerogytam a konyhaasztal mellé. Adammal kettesben fogok vacsorázni a szállodai szobájában.

Mi a fenét csinálok?

Vacsora

Adam Swansonnal egyre több gond akad a forgatásokon. Ahogy már megírtuk, nem teljesít úgy, ahogyan azt munkatársai megszokhatták tőle. Úgy látszik, a rendezői fegyvelmezés sem használt, a forgatás egy egész napot csúszott, mert a sztár előzetes bejelentés nélkül nem jelent meg a felvételen.

(Részlet a FallingStars című magazinból.)

ADAM:

Nagyot nyögve rogytam le az ágyra. Bár a hátam nem fájt annyira, mint tegnapelőtt, de azért éreztem. Még volt két órám hétig, gondoltam, addig pihenek, hogy kicsit frissebben fogadhassam Camillát. Joe-tól megkaptam a magamét tegnap, és végül is igaza volt. Szólnom kellett volna előre, hogy nem vagyok formában, és szervezzék át a forgatást. Nem szerettem, ha haragudott rám. Mintha megint kiskölyök lettem volna, aki rossz fát tett a tűzre, és az apja egy kiadós szidás után órákig nem szól hozzá.

Ráadásul Nicolette is megsértődhetett rám – aki egy angylaltársamat játssza a filmben –, amiért el kellett halasztani a jelenetét.

Hiába kértem tőle bocsánatot, tegnap délután óta levegőnek nézett és került.

Ezt még tetézte az ismeretlen, aki két újabb levelet hagyott a szélvédőmön, és tegnap este nyolc és fél tíz között pontosan huszonkétyszer csörgette meg a mobilomat. Az első három alkalommal felvettem, de nem szólt bele, így lehalkítottam a telefont, és próbáltam figyelmen kívül hagyni a kijelző állandóan villogó fényjelzését. Peterrel ma újra lecseréltettem a számomat, de kezdett rohadtul elegem lenni.

Hatig csak lustálkodtam, és egy új film forgatókönyvét olvastam. Elég ígéretes volt, bár akadt némi kétségem a fogadtatását illetően. Lélektanilag túl összetett volt ahhoz, hogy egy kikapcsolódni vágyó átlag mozibajáró élvezze. De mindig is szerettem a kihívásokat a szerepeimmel kapcsolatban. Megformálni egy karaktert úgy, hogy abban megmaradjanak a mélységek, és a film mégis szórakoztató legyen, elég izgalmas.

Elhatároztam, hogy szólok Peternek, elvállalom a filmet, aztán fel-tápáskodtam az ágyról. Fel-alá járkáltam az órát figyelve, miközben a szálloda egyik pincére megterítette az asztalt két személyre. A mutatók olyan lassan mozdultak, hogy azt hittem, elromlott az a vacak. Bekapcsoltam a tévét, aztán továbbmászáltam.

– Mi a... – a hírbemondó hangjára felkaptam a fejemet.

– ...*Hilary Sweet*y-t. *A pornócsillagra egy sikátorban találtak rá a Manitoba Street mellett. Halálát egy a fejét ért ütés okozta, de a rendőrség még nem tudja, hogy gyilkosság történt-e, vagy a hölgy baleset áldozata lett. A vérében pletykák szerint szintetikus drogokat találtak, ezért elképzelhető, hogy egyszerűen megbollott, és szerencsétlenül esett.*

Jó ég! Előző nap találkoztam vele... Veszélyes világba keveredett szerencsétlen, akár a drogok miatt kellett meghalnia, akár meggyilkolták.

Mikor megszólalt az éjjeliszekrényen lévő telefon, gyorsan felkaptam. A portás közölte, hogy látogatóm érkezett, és megkérdezte, hogy felengedheti-e.

A nyitott ajtóban állva vártam, míg a lift megállt az emeleten, és Camilla kiszáll belőle. Rávigyorogtam – máris sokkal jobb kedvem volt.

– Szia! – köszöntöttem, és ahogy beléptünk, lesegítettem róla a vékony kis kabátkáját.

– Szép... nagy szoba... – nézett körbe.

– Az – bólintottam. A kívülállók általában el voltak ragadtatva a szállodai minőségtől, de nem gondoltam volna, hogy Camillára is hatással lesz ez a környezet. Körbesétált, és megérintette a festmény keretét, mely a falat díszítette.

– Nem érzed magad... idegenül itt? – pillantott rám. – Tényleg szép, és hatalmasabb a szobád, mint a mi egész lakásunk, de... olyan... nem te vagy. Mármint, bocsánat... Nem akartam kritizálni vagy ilyesmi... – zavartan lesütötte a szemét.

– Igazad van. Ez nem én vagyok – léptem közelebb hozzá. Igazán gyönyörű volt, amikor zavarba jött. Ő volt az első, akinek az jutott eszébe a puccos szállodai szobámról, hogy nem túl otthonos. Mások mindig kifejezték, hogy mennyire irigyelnek engem a szerencsémért. De Camilla meglátta a csillogás mögött a valóságot. Azt, hogy az ember egyéniségét elnyomják az egyforma ágyak, szekrények, falak; hogy sehol sem érzi otthon magát; hogy egy munkanap után nem várja otthon senki sem. A magányt.

Az asztalra pillantott, aztán felcsillanó szemekkel nézett rám.

– Eszembe jutott valami... Persze, nem muszáj, ha nem akarsz, csak... – beharapta az ajkát. Érdeklődve néztem rá.

– Mit szeretnél? – Abban a pillanatban, ahogy ismét rám emelte a tekintetét, úgy éreztem, hogy bármit is szeretne, azonnal teljesítem neki.

– Mi lenne, ha ezt az asztalt arrébb tolnánk, leterítenénk valamit, és piknikeznénk...

– Piknik – bólintottam. Vigyázva, hogy a teríték se potyogjon le a földre, és a hátam se fájduljon meg, a fal mellé toltam az asztalt. – Így ni! – csaptam össze a kezem, mikor végeztem. – Látod? Jól vagyok – mosolyogtam rá.

– Biztos, hogy nem fáj a hátad? – A tekintete röntgensugárként fürkészte a vonásaimat a kín nyomait keresve.

– Esküszöm.

– Elég... csúnyának tűnt – harapta be a száját. Kérdőn néztem rá.
– Az előbb, ahogy az asztalt toltad... egy kicsit... az inged... – mo-tyogta zavartan, miközben az apró tűzrózsa erősebb árnyalatot öltött az arcán.

– Ó. Igen, hát, szerencsére csúnyább, mint amilyen vészes. – Ahogy közelebb lépett hozzám, egy pillanatra elakadt a lélegzetem. – Megnézed? – csúszott ki a számon. Hirtelen úgy éreztem magam, mint egy tizenéves srác, aki az iskolai bunyóban szerzett harci sérüléseit mutogatja a barátnőjének.

– Szabad? – karcolgatta az alsó ajkát a fogaival, és ez nem sokat javított a légzéstechnikámon. Megfordultam, és egy kicsit feljebb húztam az ingemet. Éreztem az óvatos érintést pontosan a lilászöld zúzódáson, de egyáltalán nem fáj. Sőt... Olyan reakciókat váltott ki belőlem, amiket nem lett volna szabad. *Csak barátok vagyunk!* – is-mételgettem magamban, hogy el ne felejtsem.

– Biztos, hogy...?

– Tényleg nem fáj már – mosolyodtam el magamban, aztán megfordultam, még mielőtt a gondolataim bajt okozhattak volna. – Akkor, ha már piknik, rendelhetnénk pizzát. Persze, csak ha nem bánod – javasoltam.

– Egyetértek – bólintott.

A telefonhoz léptem, és az egyes gombot lenyomva hívtam a recepciót, hogy kérjek egy tiszta lepedőt vagy valami plédet és egy üveg bort, aztán a saját mobilomba bepötyögtem a kedvenc pizzériám számát, és rendeltem két hawaiiit.

Alig pár percbe telt, míg kopogtattak az ajtón. Az új pincérfiú, Todd hozta fel a kért dolgokat. Mikor meglátta Camillát, olyan vigyor ült ki a képére, ami egyáltalán nem tetszett. Egy fiatal lány a szívtipró sztár szobájában – tudtam, hogy mit gondolhat magában...

Todd meglepődött, mikor az asztalt eltolva találta, de kérdés nélkül letette rá a poharakat, az üveget és a dugóhúzó, aztán átnyújtotta a lepedőt. Gyorsan a kezébe nyomtam némi pénzt – a vigyor miatt kevesebbet, mint amennyit eredetileg szántam –, aztán kitessekeltem az ajtón.

– Add ide, majd megteríték... – lépett hozzám Cam, amint kettesben maradtunk. Kivette a kezemből a lepedőt, és ügyes mozdulatokkal a földre terítette. Fogtam két borospoharat, és megtöltöttem őket. Az egyiket átnyújtottam Camillának.

– Mire szeretnél inni? – adtam át a választás lehetőségét neki. Elgondolkozva nézett rám, aztán mosolyra húzta az ajkait.

– Igyunk a nem beszélgetésre! – felelte.

– Amivel kezdődött a nem barátságunk? – kérdeztem vissza. Csilingoló szemekkel bólintott. – Rendben. Akkor a nem beszélgetésünkre – emeltem az övé felé a poharam. Csilingelve koccant össze a két kristálykehely. Miközben beleszagoltam a borba, majd megkóstoltam, figyeltem Camilla arcát. Úgy láttam, hogy elégedett, bár szinte biztosra vettem, hogy a borozás nem tartozik a szokásai közé.

– Hogy ment tegnap a forgas? Nagyon mérgesek voltak? – kérdezte, miután leültem mellé.

– Eléggé... De majd kiengesztelem őket – próbáltam meg mosolyt erőltetni az arcomra.

– Sajnálom.

– Ne tedd, nem tehetsz róla. Tegnapelőtt megmentetted az életemet, nincs mit sajnálnod. Köszönöm.

– Igazán nincs mit – kortyolt a borba.

– És te, hogy haladsz a festményeddel? – jutott eszembe a három napja tett ígérete. Hirtelen pír futotta el az arcát. Vajon miért?

– Haladgatok... – A szűkszavúsága csak még kíváncsibbá tett.

– Mikor nézhetem meg?

– Nem is tudom... – Gyorsan újra a szájához emelte a poharát. – Előtte azt hiszem, mondanom kell valamit...

CAMILLA:

Visszafojtott lélegzettel vártam, mit reagál arra, hogy a megkérdése nélkül műsának használtam. Szerettem volna, ha mond valamit, de csak fürkésző tekintettel nézett rám. Összerezentem, mikor megszólalt a telefon. Adam felkelt, és felvette a kagylót. A szavaiból úgy vettem ki, hogy megjött a pizzánk. Az ajtóhoz ment, és kifizette a futárt.

A szívemmel a torkomban vártam, hogy végre megint kettesben legyünk, és Adam elmondja a véleményét. Félttem, hogy azt hiszi majd, csak azért választottam őt a képem témájaként, mert ki akarom használni a hírnevét. Pedig egyáltalán nem így volt. Pusztán, mikor ránéztem arra a fotóra, úgy éreztem, muszáj megfeszítenem a szemem előtt felvillanó képet. Egyfajta kényszer volt, amit lehetetlenség lett volna legyőzni. Mikor Adam visszasétált a két dobozzal, már szédültem a feszültségtől. Lehunytam egy pillanatra a szemem.

– Jól vagy? – mikor felnéztem, Adam arcán aggodalmat láttam.

– Igen, csak... nem mondanál valamit? – idegesen gyűrögettem a szoknyám szélét.

– A festményről? – kérdezte kissé zavarodottan. – Nagyon megtisztelő, hogy én ihlehettem. Csak nem értem, miért nem akarod megmutatni... – ült vissza mellém, és a földre helyezte a dobozokat.

– Én meg akarom, csak félttem, mit szólni majd, hogy rólad festettem... Szóval, nem zavar? – néztem a szemébe.

– Nem, dehogyis! Tényleg megtisztelő – mosolygott rám. Megnyugodva sóhajtottam fel.

– Akkor, ha tényleg szeretnéd látni, holnapután megmutathatom... – ajánlottam. Nem akartam, hogy félkész állapotban lássa. Bántott volna, ha pont ez a kép nem tetszik neki.

– A holnapután nem jó... – szisszent fel, és elhúzta a száját. – Egész nap forgatunk, aztán este az egyik kollégánk születésnapjára megyünk. Muszáj ott lennem.

– Értem – bólintottam, de gondolni is rossz volt arra, hogy aznap nem láthatom őt. Gondolatban fejbe vágtam magam.

– Jó lenne, ha eljöhetnél te is... – sóhajtott fel, ahogy elem tolt az egyik pizzás dobozt. – De nem szeretnék kitenni annak a világnak. Viszont, nem tudom, hogy bírom majd ki, hogy egy teljes napig nem látlak – vigyorgott rám. Csak egy hajszálon múlt, hogy nem borítottam fel a mellettem lévő borospoharat. Gyorsan felnyitottam a dobozt, és kiemeltem az egyik szelet pizzát.

– Tudod, fura... – szólaltam meg, miután lenyeltem az első falatot. – Mindig azt hittem, hogy a színészek azért választják ezt a szakmát, mert szeretnek a középpontban lenni.

– Vannak, akik így vannak vele. Én más miatt szeretem a munkámat. – A szájához emelte a pizzát, és beleharapott.

– Akkor te miért? – kérdeztem. Adam intett, hogy mindjárt válaszol, csak előbb lenyeli a falatot. Kuncogva bólintottam.

– Az álmodozás – felelte végül. Kicsit értetlen arcot vághattam, mert bővebb magyarázatba kezdett. – Mindig elég... – elgondolkozott egy pillanatra, hogy milyen szót is használjon. – ...zárkózott voltam, nem nagyon tudom hogyan kezelni az embereket.

– Engem egész jól kezelsz – mosolyogtam rá, miközben a gyomrom egyfajta jóleső idegességtől összerándult.

– Mert rokonlélek vagy – nevetett fel. Figyeltem, ahogy hosszú ujjjaival leemel egy ananászdarabot a tésztaról, és a szájába dobja. Tetszetek az ujjai. Finomak voltak, arisztokratikusak, mégis férfiasak. Mikor felém pillantott, elpirulva hajtottam le a fejem, és letéptem egy darabot a pizzámból.

– Szóval, míg mások elvoltak együtt, én álmodozással foglaltam el magam. Aztán jött Peter, és rájöttem, hogy a színészet maga a fantázia – mesélte. Letettem a kezemben lévő pizzaszéletet, és csak hallgattam őt. Az arca olyan átszellemült volt, amilyennek még sosem láttam. – Mindig más lehetek, olyan dolgokat tehetek meg, amiket a valóságban nem. Akár repülhetek is – nevetett fel izgatottan, aztán felém fordult, és a pillantásától forróság öntötte el minden porcikámat. – *Sosem hittem volna, hogy egyszer találkozom egy olyan lánnyal, mint te. Aki mellett minden másodpercben úgy érzem magam, mint egy kamasz fiú az első randevúján* – hajolt közelebb hozzám. A hangja hirtelen mélyebb és rekedtebb lett. Megborzongtam, mikor egyik kezével végigcirógatta az arcomat. – *Eddig folyton csak néztelek, de nem mertelek érinteni. Féltem, eltűnnél, ha hozzád érnék.* – Meg akartam szólalni, de ha sikerült is volna kinyögnöm valami értelmeset, Adam azt is megakadályozta. Ujját a számra helyezte. Éreztem, ahogy a torkom teljesen kiszárad. – *Maradj kérlek... Veled*

akarok lenni minden percben. Kívánlak, de mindenedet akarom. A lelkedet is. – Olyan közel hajolt hozzám, hogy éreztem, ahogy a forró lehelete végigsimogat. Lehunytam a szememet, aztán megéreztem a száját... Az arcomon.

Kábultan néztem fel rá. Csak most jöttem rá, hogy eddig elfelejtettem lélegezni. Adam visszahúzódott, és furcsa tekintettel bámult rám. Először nem értettem, aztán összeállt a kép. *Színjátzás... Az egész csak játék volt.* Idiótának éreztem magam. Hirtelen felpattantam, igazából nem tudtam, hová is indulok, vagy mit akarok tenni, még mindig teljesen szét voltam esve. Csak azt éreztem, hogy nem megy az egy helyben ülés.

– Camilla? – Adam hangja aggodalmas volt. – Valami baj van?

– Nem, én csak... – kezdtem tétován. Nem akartam megsérteni, de most nem bírtam a közelében sem maradni. – Haza szeretnék menni – suttogtam magam elé. Felkelt a földről, és elém sétált.

– Valami rosszat tettem? Megbántottalak? – Olyan hangon beszélt hozzám, hogy a lelkifurdalástól összeszorult a gyomrom. Tudtam, hogy én vagyok az, aki rosszat tett. Minden elvem és szavam ellenére, amit Adamnek a teázás után annak a háznak a tövében mondtam, az előbb hagytam volna, hogy megcsókoljon. Olyan hatással volt rám, hogy egy pillantásától eltűntek a józan gondolatok a fejből. Ez veszélyes. Nagyon veszélyes. Volt már tapasztalatom olyan férfival, aki annyira elvette az eszemet, hogy szinte bármit eltűrtem tőle. Egyszer pont elég volt ezt átélni, aztán meg kilábalni belőle. Palmer majdnem tönkretette az életemet. Képes volt elkábítani egyetlen kedves szavával. Tíz évvel idősebb volt nálam, és úgy irányított, mint egy kislányt – én meg hagytam, mert azt hittem, így normális. Aztán eltelt két év, és mikor elég érett lettem szembeszállni vele, úgy akarta érvényre juttatni az akarát, hogy megütött. Ekkor

szakítottam vele, és a szüleim legnagyobb megnyugvására és a saját lelki békém és testi épségem érdekében Vancouverbe költöztem.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Nem tettél semmi rosszat. Haza akarok menni... – ismételtam kétségbeesetten. – Hol a kabátom? – néztem körbe, és igyekeztem nem elbőgni magam. Adam leemelte a székről, ahová tette, majd átnyújtotta nekem. Gyorsan magamra rángattam, aztán az ajtóhoz léptem.

– Várj! – Adam keze tompán az ajtónak csapódott. Összerezzen-tem, ahogy egy régi emlék beugrott. – Várj... – A hangja elhalkult, a szívem pedig már nem a múlt árnyai miatt vert ezerrel. Nem mertem felé fordulni, mert a könnyek szúrták a szememet. – Holnap látlak? Mondd, hogy látlak, könnyörgöm!

– Nem tudom... – ráztam meg a fejem. Nem voltam biztos abban, hogy jó ötlet találkozni vele. Talán könnyebb lenne most abbahagyni. Az elején, amikor kevésbé fáj. A szívem görcsösen összerándult. *Kevésbé fáj?*

– Szükségem van rád. – Éreztem, ahogy Adam közel hajol hozzám. Szavai szinte a fülembé suttozva hangzottak el. Megkövülve álltam a barna ajtót bámulva. Palmertől sosem hallottam ezeket a szavakat. Ő csak azt akarta elhíttetni velem, hogy ő létfontosságú az én számomra, fordítva viszont sosem érezte ezt. Adam karjai a derekam köré fonódtak, és fejét a hajamba fúrta. Egy férfi, akit alig ismerek, könnyörög, hogy ne hagyjam el, de számomra minden érzés valóságos volt. – Nincsen senki más... Senki, aki napfényt hozna. Senki.

Nem tudtam, mit kéne tennem. Nem kaptam levegőt. Mintha a gyengéden ölelő karok minden oxigént kipréseltek volna a tüdőmből.

– Holnap, fél hatkor, nálunk – suttoztam alig hallhatóan, aztán bármilyen nehezemre is esett, kiszabadultam a karjai közül, és kirohantam az ajtón.

A liftben már potyogtak a könnyeim. Nem értettem magam, minden olyan zavaros volt. Szédültem tőle. Ahogy kifutottam a szállodából, egy kocsni reflektora a szemembe világított. Az arcom elé kaptam a kezem, aztán gyors léptekkel elindultam a legközelebbi taxihoz, ami a járdaszegélyen parkolt. Bemondtam a címet a sofőrnek, és csak bámultam kifelé az ablakon. A város fényei összemosódtak a könnyek miatt. Alig vártam, hogy végre otthon legyek. Csak be akartam bújni az ágyamba, a fejemre húzni a takarómat, és elfeledkezni az egész világról.

Mikor végre lefékeztünk a házunk előtt, gyorsan előszedtem pár bankjegyet, a taxis kezébe nyomtam, aztán már ki is ugrottam az autóból. A ház felé menet a táskámban turkáltam, hogy előkeressem a kulcsaimat, de nem volt rájuk szükség. Julie kitárta előttem az ajtót, és rémült szemekkel nézett rám.

– Mi történt veled? – Csak arra volt erőm, hogy megrázzam a fejemet, aztán zokogva átöleltem őt. Behúzott a nappaliba, és leültetett az egyik fotelbe. – Cam... – térdelt le elém, és megszorította a kezeimet. – Bántott téged?

– Tessék? – értetlenül pillantottam rá. Kellett egy kis idő, míg felfogtam a kérdését. – Nem, nem, dehogyis! – tiltakoztam azonnal, amint rájöttem, mire is gondolt. – Én... én csináltam hülyeséget... Vagyis csak majdnem.

– Mit tettél? – nézett rám biztatóan Julie.

– Előadott egy részletet valamiből, és én... majdnem... én... – dadogtam összevissza zavarodottan.

– Mi történt? – ismételte meg a kérdést, hogy ösztökéljen.

– Azt hittem, meg akar csókolni, és én... akartam, hogy megtegye. Hagytam volna neki... – Büntudattal telve néztem fel Julie-ra. Hirtelen nevetni kezdett, és én sértődötten préseltem össze az ajkaimat.

– Azért vagy kiakadva, mert odavagy Adamért? – kérdezte vigyorogva.

– Ez egyáltalán nem vicces – szűrtem a fogaim között a szavakat.

– Sajnálom... – próbálta abbahagyni a nevetést Julie, és együttérzően nézett rám. – Csak... nem értelek. Ha Adam kedvel téged, és te kedveled Adamet, akkor hol a gond? – vonta meg a vállát.

Julie mindent olyan egyszerűen látott. Soha semmit sem bonyolított túl, nem úgy, mint én. Nekem minden színekben tobzódott, és a legkisebb dolgot is ezerféle perspektívából láttam. Pont ezért volt jó beszélgetni Julie-val. Letisztította a dolgokat. Én a sok részlettől nem láttam át az egészet, de ő mindig meg tudta ragadni a lényegét. Ez szörnyen megnyugtató tulajdonsága volt, ami nélkül sokszor szétzuhantam volna már.

Furcsamód bennem a képzelet és a realitás egyfolytában harcolt egymással, de sosem tudott egyik sem felülkerekedni a másikon. Fantázia és kreativitás nélkül nem tudtam volna élni és alkotni, de megtanultam, hogy a mindennapi életben két lábbal kell a földön állni. Nem engedhettem, hogy a képzeletem, az érzéseim újra elragadjanak, mert tapasztaltam már, hogy ez mivel jár. Csalódással és szenvedéssel.

– Adam... Nagyon kedves és jó ember, de... Nem hiszem, hogy hosszú távon tervez velem. Én pedig nem az a fajta vagyok, aki élvezzi pár napig a dolgokat, aztán egy perc alatt tovább tud lépni, mikor vége – próbáltam megmagyarázni.

– Nem félhetsz mindig attól, hogy bántani fognak – szomorodott el Julie. Ő volt az egyetlen, aki ismerte a történetemet. Egyszer régen elmeséltem neki mindent, de azóta se ő, se én nem emlegettük a dolgot. Ez hallgatólagos megegyezés volt köztünk. Nem beszélünk róla, mert felkavar. Most először tett utalást rá azóta az este óta.

– Ezt hagyjuk... – ráztam meg a fejem, és fel akartam kelni a fotelből, de Julie nem tágtott.

– Nem. Egészen eddig hagytalak vele, de ez így nincs rendben. Huszonegy éves vagy, és a vásznaiddal töltöd az életedet! – Olyan arccal nézett rám, amiből tudtam, hogy most nagyon komolyan beszél. Ilyenkor mindig úgy éreztem magam, mint mikor régen leszidott az édesanyám. – Mostanáig nem is volt ez baj, mert úgy láttam, elégedett vagy és boldog...

– Én az vagyok... – szóltam közbe, de Julie pillantásától elhalt a hangom.

– Nem érzed, hogy valami hiányzik az életedből? – tette fel a kérdést, aztán felállt a szőnyegről. – Most menj aludni, aztán holnap reggel friss fejjel gondolkozz el erről! – Ahogy átsétált a szobájába, elnyílt szájjal bámultam utána. Hihetetlen, mennyire belém lát! Ki mondta azt, amit már napok óta éreztem. Attól fogva, hogy először találkoztam Adammal.

Egészen a partiig fel sem tűnt, hogy mennyire magányos vagyok. Hiányzott, hogy szerethessek valakit, és hogy valaki viszontszeressen. Hiányzott az első érintések izgalma, a gondoskodás, egy mellettem ébredő álmos arc látványa. Adam mellett nőnek éreztem magam. Nem tudtam rá úgy gondolni, mint barátira. Férfi volt, még hozzá olyan férfi, aki szörnyen vonzott.

Nagyot sóhajtva álltam fel a fotelből.

Holnap végleg le kell zárnom az Adam-ügyet, különben megőrülök.

Menekítés

A Heathman Lodge Szálloda egyik névtelenségbe burkolózó alkalmazottja elárulta újságíróknak, hogy Adam Swanson a múlt este egy eddig ismeretlen, fiatal hölgyet fogadott a szobájában. A kisasszony este hétre érkezett a szállodába, ám alig egy óra múlva feldúlt lelkiállapotban, sírva rohant ki az épületből. Hogy mi történhetett vele, arról nincs információnk, ám munkatársaink már dolgoznak rajta, hogy kiderítsék a részleteket is. A képen a hölgy látható.

(Részlet a Go! című magazinból.)

ADAM:

Nyugtalanul aludtam, és alig vártam, hogy reggel legyen. Egy interjúm volt kora délelőtt, utána pedig egész napi forgatás következett.

Az öltözőben Stephanie-n kívül egy csinos újságíró is várt rám a Star Newstól. Peter azt mesélte, hogy a nő már régóta a szakmában dolgozik, ezért meglepődtem, mikor elpirult.

– Mr. Swanson, örülök, hogy végre személyesen is megismerhettem – mosolyodott el halványan, aztán leült a székre, ami felé intettem. Steph mit sem törődve velünk, pakolta elő a fodrászkellékeit.

Legszívesebben kiküldtem volna, de nem akartam, hogy amiatt csússzon a forgatás, mert nem tudott időben előkészülni. Nem szeretem az interjúkat, de ez most kifejezetten jólesett. Adrienne érdekes kérdéseket tett fel, és hanyagolta a megszokott témákat, még a flörtölési kísérletei sem voltak tolakodóak, így amikor az interjú végén felálltam, mosolyogva köszöntünk el.

– Ígérd meg, hogy a premier után is fogadsz majd! – kérte már fél lábbal a folyosón. – Mondjuk egy kávé mellett...

– Filmelemzés és kávé, rendben – egyeztem bele. Mikor becsuktam az ajtót, Stephanie rosszálló pillantásával találtam magam szemközt.

– Mi az? – ültem bele a székébe, hogy végre nekikezdhesen a munkának.

– Elég... rámenős volt – túrt bele a hajamba. – Végig nyíltan flörtölt veled. Guszttustalan, hogy így akar új témákhoz jutni – fintorgott bele Steph a tükörbe. A következő fél órában csendben dolgozott, így legalább nem kellett pletykákat hallgatnom, viszont önkéntelenül is eszembe jutottak az este történetek. Nem hittem volna, hogy Camillát az a jelenet így felzaklatja. Nem is értettem igazán, hogy miért...

Talán, azt hitte, hogy komolyan gondolom, és idegesítette, hogy megint próbálkozom, mikor már egyszer elutasított... A gond csak az volt, hogy magam sem tudtam, tényleg csak színjáték volt-e az egész.

Akartam Camillát! Tudtam volna élni nélküle, ahogyan eddig is, de nem tudtam volna *boldogan* élni. Amióta megismertem – bár semmi sem változott ténylegesen – mintha minden szebb és könnyebb lett volna... És ezt az érzést nem akartam elveszíteni.

Próbáltam csak a felvételre koncentrálni. Végül sikerült annyira belemerülnöm a munkába, hogy mire észbe kaptam, már öt óra volt.

Most a saját kocsimmal mentem Camilláék házához. Nem volt türelmem a taxik tempójához.

Ahogy összeszoruló gyomorral lefékeztem a ház előtt, hálát adtam az égnek, hogy nem volt időm ebédelni... Remegett a kezem, mikor bekopogtam az ajtón. Az a fél perc, amíg csak álltam ott, várva, hogy valaki beengedjen, maga volt a pokol. Mi van, ha mégis itthon? Aztán az ajtó kinyílt, és Camilla arcát meglátva enyhült a nyomás a gyomromban. Fáradtnak és sápadtnak tűnt, mintha ő sem aludt volna jól az éjszaka.

– Szia! – A hangja is halovány volt.

– Szia! – tétován néztem rá. Nem mertem előrelépni, amíg el nem állt az ajtóból, és ki nem tárta előttem, jelezve, hogy bemehetek.

Megálltam a nappali közepén, és megvártam, amíg bezárja az ajtót. Sóhajtott egyet, de nem szólalt meg.

– A lakótársad? Merre van? – törtem meg végül a csendet.

– Megkértem Julie-t, hogy menjen el sétálni – felelte. – Azt hiszem, beszélünk kéne... – intett a konyha felé. A gyomrom ismét rángatózni kezdett. Ha valaki komoly hangon közli az emberrel, hogy „*Beszélnünk kell!*”, az általában ritkán mond jó hírt. Hagytam, hogy előremenjen, majd leültem vele szembe. Az ujjait tördelve bámulta az asztallapot. – Tegnap úgy viselkedtem, mint egy idióta, sajnálom – nyögte ki.

Nem erre a mondatra számítottam tőle. Azt hittem, majd nekem kell bocsánatot kérnem a viselkedésemért. Meg akartam szólalni, hogy tiltakozzak, és elmondjam, én voltam a hibás, de felemelte a jobb kezét, hogy csendre intsen.

– Azt hiszem, nem tudok a barátod lenni – motyogta maga elé. Az ujjaim elfehéredtek, ahogy a térdemet markoltam az asztal alatt. *Tudtam, hogy ez lesz, annyira tudtam!* Nem bírtam ránézni

Camillára, mert félttem, hogy megalázva magam még könyörögni kezdenék neki.

– Értem – nyögtem ki végül, aztán felálltam a székről, és az ajtó felé indultam.

– Hová mész? – Hallottam meg a hangját és a szék lábának csikorogását. Mikor visszafordultam, mintha rémült lett volna a pillantása.

– Azt mondtad, hogy nem akarsz a barátom lenni – feleltem, miközben azon igyekeztem, hogy a hangomon ne lehessen hallani, mennyire bánt ez.

– De még nem fejeztem be... – harapta be a száját. – Nem úgy érzem magam a közeledben, mint egy... barát... – folytatta. *Világos. Az én zúrós és kusza életemmel... Egy olyan értelmes és kedves lány, mint ő...* – Emlékszel, mikor a teázás után meg akartál csókolni? – kérdezte hirtelen. Teljesen összezavarodva bólintottam. – Én is akartam, hogy megcsókolj. És tegnap este is akartam. – Kiszáradt a torkom, és a szívem igaztalanul dörömbölni kezdett a mellkasomban.

– Akkor miért...? – próbáltam meg kinyögni egy értelmes kérdést, de nem igazán akart sikerülni.

– Miért rohantam el? – segített ki. – Össze vagyok zavarodva – idegesen beletúrt a tincseibe, és tett pár lépést a hűtő felé, aztán visszafordult. – Én... alig pár napja ismerlek, és... kedvellek. Nagyon kedvellek. Úristen, ez de zavarba ejtő... – temette a tenyerébe az arcát elvörösödve. Gyönyörű volt ilyenkor. – Szóval... – nézett fel végül bizonytalanul. – Mi lenne, ha randiznánk, úgy igazából? – nyögte ki végül. A megkönnyebbüléstől felnevettem. Egyszerűen, mintha ezertonnányi súly szakadt volna le a vállaimról.

– Te tényleg randizni akarsz velem? – kérdeztem még mindig nevetve. Hallani akartam újra, hogy tudjam, nem csak a képzeletem játszott velem. Felnéztem rá, és láttam, hogy a pír helyét sápadtság

vette át az arcán. Mikor rájöttem, hogy a nevetésem hogyan hangozhatott neki, azonnal abba hagytam. – Sajnálom, én nem... Nem kinevetni akartalak, csak... én... nem is tudod, hogy mekkora kő esett le a szívemről. Azt hittem, hogy soha többé nem akarsz látni majd, és ez... – próbáltam elmagyarázni neki.

– Azt hiszem, le kell ülnöm... – tántorgott el az egyik székig.

– Jól vagy? – aggodalmasan néztem rá.

– Épp most hívtalak randira. – A hangja kissé magasabban csengett, mint általában. – Nem, egyáltalán nem érzem jól magam. Ez stresszesebb, mint gondoltam... – sóhajtott fel.

Majdnem felkuncogtam. Annyit már megtudtam Camilláról, hogy elég régimódi lány, így sejtettem, hogy milyen nehezére eshetett nő léteére valamiféle vallomást tennie, és randevúra hívnia. Jólesett, hogy megtette miattam.

– Bátor vagy – térdeltem le elé. A konyha linóleumpadlója elég hideg volt és kemény, de nem törődtem vele. Kinyújtotta felém mindkét kezét. Reszketett.

– Bátor? – A hangja hitetlenkedő volt. Elmosolyodtam, és megfogtam a kezét. Ujjaim gyöngéden masszírozták a kézfejét.

– Bátor – bólintottam. Én is elhívhattam volna, én is elmondhatom volna neki, hogy mennyire kedvelem, mégsem volt elég merszem hozzá. Camilla, bár nem tudta magáról, sokkal merészebb volt nálam.

– Én inkább totál idiótának érzem magam – nyögte ki, miközben a kezeinket figyelte. Az arcát, legnagyobb örömömre, ismét halvány pír öntötte el. Csak egy pillanatra mertem ránézni, mert én is zavarban voltam. Mióta híres lettem, ez volt az első eset, hogy valaki rám volt kíváncsi. Ez pedig összezavart.

– Nem vagy idióta – feleltem halkán. Közelebb hajoltam hozzá, mintha egy láthatatlan mágnes vonzana felé, aztán egyszerre több

dolog is történt. Odakint hangzavar tört ki, kocsik fékhangja hallatszott, az ajtó kicsapódott, és az ablakon keresztül vakuk fénye villant be a konyhába.

– Ezek megőrültek! – rontott be Julie az ajtón, miközben bele-rúgott egy befelé nyomuló férfi lábába. Aztán becsukta az ajtót, és elfordította a kulcsot a zárban.

– Mi a... mi a fene folyik itt? – Camilla döbbsen ült még mindig a széken, és az ablakra tapadó fotósokat figyelte. A rutinomnak köszönhetően én kapcsoltam a leggyorsabban, felpattantam, és behúztam a függönyöket. Odakint nem szűnt a kiabálás zaja. Julie időközben átsietett a nappalin a konyhába, és a barátnője kezébe nyomott egy magazint. Camilla először értetlenül pillantott az újságra, aztán ahogy olvasni kezdett, elkerekedtek a szemei.

– A következő oldalon képek is vannak. Rólad – nézett rá nyomatékosan Julie. Odaléptem Camilla háta mögé, és a válla fölött be-lépeztem a cikkbe.

– Jaj, ne! – nyögtem fel. – Sajnálom... – mentegetőztem, mintha én hívtam volna ide az újságírókat. Csak tudnám, hogy találtak ide... Lehet, hogy követtek? Idegesen túrtam a hajamba. Nem akartam belekeverni őt ebbe az egészbe. Azt hittem, hogy lehetünk úgy barátok vagy esetleg még annál is többek, hogy megmarad a nyugalmas kis élete. Újságírók, zaklatások és stressz nélkül. Olyan naiv voltam!

– Most mi lesz? – rezzent össze Camilla, mikor valaki erőteljesen kopogni kezdett az ajtón.

– Kimegyek, és elküldöm őket a büdös fenébe! – fortyant fel Julie, odavágtatott az ajtóhoz, és hatalmasat rúgott belé. Mintha egy állatot akart volna elrémisztetni a zajjal. A kezem automatikusan a telefonom felé nyúlt. Ha bajban voltam, csak egyvalaki volt, aki mindig ki tudott húzni belőle, és tudta, mit kell tenni.

– Peter? – szóltam bele a telefonba, ahogy meghallottam a mély, dörmögő hangot.

– Valami baj van, fiú? – kérdezte azonnal. Mindig tudta, már a hanghordozásomból is, hogy éppen milyen lelkiállapotban vagyok.

– Igen, akadt itt egy kis gond... – feleltem, majd elmeséltem neki a történeteket. Csendben végighallgatott, aztán felsóhajtott.

– Tíz perc, és ott leszek. Addig próbáld elkerülni a még nagyobb zűrt! – felelte, aztán kinyomta a telefont.

Julie és Camilla kérdően és kissé riadtan nézett rám.

– Mindjárt itt a felmentő sereg – feleltem. – Addig nem tehetünk mást, mint hogy várunk – ültem le Camilla mellé.

Hirtelen megint nagyon fáradtnak éreztem magam.

CAMILLA:

Olyan volt az egész, mint egy rémálom. Voltak éjszakák, amikor menekültem valami hatalmas ember-, zombi- vagy egyéb rémisztő tömeg elől, kezek nyúláltak mindenhonnan felém, én pedig nem tudtam kitérni előlük. Így éreztem magam most is. Igaz, hogy a ház falain kívülről senki sem tudott megérinteni, de a kintről jövő zajok alapján attól féltem, bármikor betörhetik az ablakot vagy az ajtót, és megrohamozhatják a házat. Adam próbált azzal nyugtatni, hogy az újságírók sem lépnek át ennyire a törvény szabta határokat, de a hangja elég bizonytalannak tűnt, így a gyomrom nem tudott a tor-komból visszacsúszni a helyére.

Julie nem tűnt túl ijedtnak. Inkább dühös volt. Valószínűleg csak a józan esze tartotta vissza attól, hogy kimenjen a házból, és behúzzon néhány riporternek. Helyette fel-le mászkált a nappali szőnyegét koptatva, mint egy felhúzott rinocérosz. Épp csak nem fújtatott...

Mikor odakintről szirénahang hangzott fel, egymásra pillantotunk. Némi kiabálás és dulkodás zűrzavara után megint kopogtatás hangzott az ajtón, de ezúttal halkabb, mint az eddigiek.

– Adam, Peter vagyok, nyissátok ki! – hallottam meg egy férfihangot. Adam az ajtóhoz sietett, és elfordította a zárban hagyott kulcsot. Egy középkorú, jóvágású férfi lépett be a lakásba, és miután visszazárta az ajtót, körbenézett. – Hello! – köszönt, aztán Adamhez fordult. – Hogy a fenébe tudtál már megint ekkora bajba keveredni, fiú? Nem megmondtam, hogy ha saját kocsival mész, figyeld, hogy követnek-e? – morgolódott. Pont olyan volt, mint amilyennek Adam elmondása alapján képzeltem. Egy apa, aki épp zsörtölődik gyermeke figyelmetlensége miatt.

– Én figyeltem. Nem láttam senkit.

– Na jó, most már úgys mindegy! – legyintett bosszúsan. – SzedjeteK össze néhány cuccot! Egy időre elköltöztök, amíg elül az ügy – jelentette ki ránk pillantva. Összenéztünk Julie-val. Tudtam, hogy mire gondol.

– Nem akarunk elmenni – szólaltunk meg egyszerre.

– A sakálok itt maradnak egy ideig... – vonta meg a vállát Peter. Ismét Julie-ra pillantottam.

– Mennyi idő? – kérdeztem.

– Pár nap, talán pár hét. Attól függ, mit mondunk nekik... – kaptuk meg a választ. Nem akartam elmenni. Nem akartam elhagyni az otthonunkat, de elég ijesztő volt a helyzet ahhoz, hogy tudjam, nincs más választásunk. Oké, ez végül is csak olyan, mintha pár napra nyaralni mennénk, nem igaz?

Julie felsóhajtott, aztán elindult a szobája felé. Kelletlenül követtem a példáját. Kinyitottam a szekrényemet, és az aljából előhorgásztam a bőröndöt, amit már évek óta nem használtam. Gyorsan

beledobáltam, amire úgy gondoltam, hogy szükségem lehet – néhány felsőt, nadrágot és szoknyát, fehérneműt, egy-két hálóinget és pizsamát, és néhány tisztálkodáshoz elengedhetetlen dolgot –, aztán körülnéztem, hogy mit muszáj még magammal vinni. A szemem megakadt a sarokban álló vásznon. *Csak pár hét... Nem fog elfutni addig..* Mély levegőt vettem, aztán kimentem a nappaliba. Julie már ott várt egy hatalmas méretű bőrönddel, és épp arról próbálta meggyőzni Petert, hogy minden egyes dolog, amit beletett, létfontosságú. Villámló szemekkel bámultak egymásra – mint két farkas, akik épp a másik torkának akarnak ugrani.

Mikor észrevettek, Julie dühösen hátrébb lépett. Peter felmordult, aztán mégiscsak felemelte a teletömött bőröndöt, Adam pedig hozzám sietett, hogy átvegye az enyémet.

– Na jó, akkor most nagy levegőt... – nevetett fel halkán Peter, aztán kitarta az ajtót.

Testőrkordon próbálta elszeparálni a tömeget, néhány rendőrrel kiegészítve – gondolom, Peter hívta őket. A fényképezőgépek azonnal kattogni kezdtek, és mindenfelől kiabálások hangzottak fel. *Mióta ismeri Mr. Swansont? Milyen közeli a kapcsolatuk? Szeretők? Mi volt az a tegnapi kiborulás a szállodánál?* Önkéntelenül is közelebb léptem Adamhez, aki a szabad kezével magához húzott, és megpróbálta eltakarni az arcomat a kamerák elől. Belekapaszkodtam az ingébe, és félig belefúrtam a fejem a vállába. Rémisztő volt. Hirtelen azt sem tudtam, hol vagyok. A hangok egy idő után összeszórtak a fejemben, egyetlen üvöltő masszává. Éreztem, hogy valaki lefelé nyomja a vállamat. Mikor rájöttem, hogy Adam az, felpislantottam, és engedelmesen bekászálódtam az előttünk álló autóba. Ahogy mind a négyen beültünk, az autó ajtaja becsapódott, kizárva ezzel a hangzavar egy részét.

Kábának éreztem magam. Megdörzsöltem a szemem, és Julie-ra pislogtam.

– Ezek elmebetegek... – nyögött fel. Bólintottam.

Megkönnyebbültem, mikor a motor berregni kezdett, és elindultunk. Egy ideig még hallottam a minket követő autókat, aztán pár élesebb kanyar után elhalkult a hangjuk. A megkönnyebbülést hamar felváltotta a bizonytalanság gyomorszorító érzése. Hová megyünk most? És mit fogunk tenni? Mit mondanak majd az újságíróknak végül, amivel le tudják állítani őket?

Összereztem, mikor Julie megérintette a kezemet. Csak most jöttem rá, hogy eddig olyan erővel szorítottam ökölbe az ujjaimat, hogy teljesen elfehéredtek. Kinyújtottam őket, és összefűztem Julie-éval. Hátradőltem az ülésen, és próbáltam megnyugodni. Furdalt a lelkiismeret, amiért őt is belerángattam ebbe az egészbe.

Egész úton senki nem szólt egy szót sem. Adam csak bámult ki az ablakon, és az arca gondterheltnak tűnt. Peter az ölébe vette a laptopját, és hevesen ütögette a billentyűket. Jó fél óra múlva álltunk csak meg. Peter kinyitotta az ajtót és kiszállt, aztán kisegített minket is a járműből. Egy kétemeletes, nyaralószerű ház előtt álltunk.

– Stephanie-val áthozattam a cuccaidat – szólt Adamnek, aztán a kezébe nyomott egy kulcscsomót. – Kibéreltem pár hétre megint. Csak a tiétek. És fogadtam néhány embert, akik figyelik a környéket, és őrzik a nyugalmatokat – közölte. – Az emeleten jobbra az első szoba Camilláé, mellette a barátnője kapott helyet, te pedig a szokásos szobát kaptad.

Ahogy az ajtó felé néztem, észrevettem két öltönyös, nagydarab fickót, napszemüveggel és pisztollyal az oldalukon. Mintha csak egy maffiafilmből léptek volna elő.

Bármilyen nagy volt a ház, és akármilyen luxUSDolgokkal is volt berendezve, kellemetlenül éreztem magam, amint átléptük a küszöböt. Túl nagy volt és túl sznob. Feszélyezett az egész légkör, ami körülvette. Ezzel szemben Julie-nak, úgy vettem észre, nagyon tetszik. Az ámulattól kikerekedett szemekkel nézett körbe, aztán engem és hatalmas bőröndjét hátrahagyva, azonnal felrohant a lépcsőkön, hogy megnézze a szobáját.

Tétován toporogtam, míg vártam, hogy Adam megbeszéljen mindent a menedzserével, és visszaadja a cókómókomat, amit ő cipelt be a házba, és még mindig a kezében tartott. Peter atyaian megütögette a vállát, aztán felém pislantott, biccentett egyet, és elsietett.

– Annyira sajnálom! – lépett hozzám azonnal Adam. – Szerettelek volna mindettől megkímélni.

– Nem a te hibád – próbáltam megnyugtatni. – Az ajtó! – sikkanlottam fel hirtelen, ahogy belém nyilallt a felismerés.

– Tessék? – Adam olyan szemekkel pillantott a bejárat felé, mint ha azt várná, hogy a következő pillanatban emberek hada tör be rajta.

– Az ajtó! Nem zártuk be az ajtót otthon! – magyaráztam izgatottan. – Bárki simán be tud menni. Riporter, rajongó, betörő... A képeim! – nyöszörögtem, és az arcomat a tenyerembe temettem. *Miért is nem hoztam magammal a képet... El kellett volna hoznom! Ha valami baja esik, én...*

– Várj, mindjárt megoldjuk – nyúlt megint a telefonja felé Adam, aztán pár lépéssel arrébb sétált. – Minden oké, odamegy valaki, és bezárja az ajtót – közölte, miután befejezte a beszélgetést.

– Hogyan? Nálam van a kulcs... – nyúltam a nadrágzsebembe, aztán meglóbáltam az orra előtt. Elmosolyodott.

– Hidd el, megoldja kulcs nélkül is. – Elgondolkozva néztem rá. Aztán úgy döntöttem, hogy nem akarom tudni.

– Megkapom a bőröndöm? – kérdeztem végül, de ahelyett, hogy átnyújtotta volna, elindult vele felfelé a lépcsőkön. Szótlanul követtem őt. Kinyitotta előttem az ideiglenes menedékként szolgáló szobám ajtaját, aztán amíg körbenéztem, az ágyra tette a cuccomat.

– Nem túl otthonos... – szólalt meg végül. – Ez nem te vagy... – ismételte meg, amit én mondtam neki a szállodai szobájában. – Sajnálom.

– Pár napig jó lesz – mosolyogtam rá. Nem akartam, hogy lelki-furdalása legyen miattam. – Egész szép a... – pillantottam gyorsan körbe, hogy keressek valamit, ami legalább egy kicsit tetszik ebben a puccos szobában. – ...falilámpa.

– A falilámpa? – halk kuncogás hagyta el a száját, és a szeme csillogni kezdett. Közelebb lépett hozzám. Elakadt a lélegzetem, ahogy a kezem után nyúlt. – Szóval... gondolkoztam. Egész ide úton... És arra gondoltam, hogy most már úgyis mindegy a titkolózás, szóval, eljöhetnél velem holnap este...

– Arra a születésnap bulira? – kérdeztem. Megismerni Adam munkatársait és barátait... Kicsit korainak és nagyon rémisztőnek tűnt a gondolat. A következő lépcsőfok már a családnak való bemutatás lett volna. Egy csomó kérdés pörgött az agyamban. *Mi lesz, ha nem tetszenek? Mi lesz, ha én nem tetszem nekik? Mi lesz, ha elbénázok valamit, és mindenki hülyének néz majd?*

– Nem akarsz eljönni? – hallottam meg Adam hangját. Bizonytalanul nézett rám.

– Nem... Nem erről van szó – ráztam meg a fejem. – Csak épp... Nem is tudom... Nem sietjük el ezt az egészet? – haraptam be a számat. Nem akartam megbántani Adamet, és azt sem akartam, hogy azt higgye, nem érdekel, de muszáj volt kimondanom a félelmeimet, különben biztosan magamban őrlődtem volna. Adam arca elkomorult.

– Sajnálom, nem akarok semmit rád kényszeríteni... Én csak, azt hittem... Mindegy... – legyintett egyet. – Hagyom, hogy kicsomagolj! – sietett ki a szobából. Összeszorult torokkal néztem utána. *A francba, ezt jól elszúrtam!*

Az agyam ezerrel pörgött, míg a legszükségesebb dolgokat előszedtem a bőröndömből. Nem akartam teljesen kipakolni, mert reméltem, hogy hosszú távon nem lesz szükségem a menedékre. Mikor végeztem, lerogytam az ágy szélére.

Adammal valahogy semmi sem úgy működik, ahogy az megszokott lenne. Nembeszélgetések, nemcsókok, nembarátság és nemrandi... Egy csomó olyan dolog, amit nem terveztem, mégis megtörténtek. Most pedig egy nemösszeköltözés. Nagyot sóhajtottam.

Az utóbbi pár napban minden felborult, amit biztosnak hittem. Nem csak a mai napról volt szó és arról, hogy el kellett költöznünk, hanem az egész életemről. Sőt, saját magamról is! Eddig tudtam, hogy mit akarok, és elégedett voltam azzal, amim volt. Aztán berobbant az életembe ő, és rájöttem, hogy talán mégiscsak szükségem van valamire, amit eddig nem vettem észre.

Rémisztő, hogy a világ kifordult a négy sarkából, és az egész eddig létező rendje felborult. De a rémület mellett volt még valami... Izgatottság, kíváncsiság? Nem tudtam volna a megfelelő szót ráaggatni. Csak annyit tudtam, hogy szeretek Adam közelében lenni. Egyszerre volt nyugtató és felkavaró vele.

– Olyan hülye vagyok! – szakadt fel egy sóhaj a mellkasomból. Hátradőltem az ágyon, és az egyik párnát a fejemre nyomtam. Alig pár másodpercig volt csak nyugtom, aztán az ajtó kivágódott, és Julie úgy rontott be rajta, mint egy tornádó. Mint egy nagyon vidám és elégedett tornádó...

– Láttad már a fürdőszobát? Az enyém nagyobb, mint otthon a nappali! – ugrott az ágyamra olyan lendülettel, hogy az recsegve adta a világ tudtára a nemtetszését. – Az egész ház olyan, mintha egy filmbe kerültünk volna. – A hangja izgatott volt, aztán hirtelen elhallgatott. – Mi a baj? – emelte rám fürkésző tekintetét.

– Mármint azon kívül, hogy ki vagyunk lakoltatva? – húztam el a számat.

– Ha mindenkit ilyen helyre lakoltatnának ki, az emberek önként hagynák el az otthonaikat – vigyorodott el. – Az nem lehet, hogy neked ez az egész nem tetszik – mutatott körbe.

– Túl... nagy és csicsás – fintorogtam.

– Pont ez a jó benne – értetlenkedett. – Jó, tudom, az az otthonunk, én is szeretek ott lakni, de azért egy kis kikapcsolódás sosem árt. Gyere, nézzük meg a konyhát! Éhes vagyok! – ugrott fel hirtelen, és megragadta a karomat. Hagytam, hogy felhúzzon az ágyról, aztán követtem lefelé a lépcsőn.

– És merre van a konyha? – kérdeztem a földszintre érve. Julie megállt, és körbenézett.

– Menjünk arra! – mutatott balra, majd meg sem várva a válaszat, elindult. A konyha is hatalmas volt, szerettem főzni, és az elképzelés, hogy egy ekkora helyen, és ilyen modern felszerelések között tehetem, egészen izgalmasnak tűnt.

– Julie, mit csinálsz? – sziszegtem rá, mikor egyenesen a hűtőhöz sétált, és matatni kezdett benne.

– Hú, tele van mindenféle finomsággal! – vigyorgott rám, miközben kiemelt egy nagy tál sütit.

Szükségem volt valami édesre a mai nap után. Átvettem Julie-tól egy tányért és egy villát, aztán leemeltem a tálról egy nagy szelet édességet.

– Adam meghívott az egyik barátja születésnapjára – szólaltam meg pár percnyi csendes nassolás után. Julie kezében megállt a villa.

– És ezt csak így mondod? – kérdezte felháborodott hangon.

– Hogy kéne mondanom? – néztem rá értetlenül.

– Hát, lelkesebben és izgatottabban. Mit fogsz felvenni? És a hajad? Valamit kezdenünk kell a hajaddal is!

-- Nem mondtam igent – törtem le gyorsan a lelkesedését.

– Mi az, hogy nem mondtál igent? – hápogott. – Megőrültél? Miért nem?

– Nem is tudom... – motyogtam magam elé. Igazság szerint a szobában még értelmesnek tűnő ellenérvek Julie döbbségteljes arcát elnézve teljes ostobaságnak tűntek.

Felpattantam a székről, aztán Julie „Hajrá!” kiáltását hátrahagyva felrohantam az emeletre.

Születésnap

Nagy vihar kavarodott Adam Swanson szerelmi élete körül. Mint lapunk előző számából megtudhatták, a fiatal sztár találkozgat egy hölgygel. Sikerült kiderítenünk a hölgy kilétét. Camilla Jones, 21 éves, és a Városi Művészeti Iskolában végzős hallgató képzőművészet szakon. Értesüléseink szerint a hölgy a legutóbbi Valentino-partin találkozott először Swansonnal, ahol egyes források szerint elég rámenősen viselkedett ahhoz, hogy felkeltse a színész figyelmét. Később többször is találkoztak, és a rövid ismeretség ellenére a kisasszony a sztárt szállodai szobájában is felkereste, mint azt a lapunk tegnapi számában képeken is láthatták. Hogy aztán miért is távozott zokogva, nem sikerült megtudnunk, de valószínűleg a pillanatnyi kiborulás csak egy apró viharnek számított a Swansonnal való kalandjában, hiszen másnap a színész kereste fel őt az otthonában, ahol szintén sikerült lapunknak pár fotót készítenie. Ahogy olvasóink láthatják, Adam Swanson bizalmas módon öleli magához Jones kisasszonyt, így ha nem is nyilatkoztak a kapcsolatukról, nyilvánvalóvá tették azt.

(Részlet a Go! című magazinból.)

ADAM:

Élveztem, ahogy a forró vízcseppek végigégetik a bőrömet. Csak álltam a zuhany alatt, hogy kitisztítsam a fejem, de a gondolataim csak úgy zsbongtak. Annyira új ez az egész. Camilla kiismerhetetlen volt számomra. Talán pont ez vonzott benne... Úgy gondoltam, legalább az előnyünkre fordíthatnánk, hogy a nagy nyilvánosság már úgyis tud rólunk, és szabadon mutatkozhatnánk együtt. Persze nem tudom, miből gondoltam, hogy létezik olyan, hogy „*rólunk*” vagy „*együtt*”. Rosszabb voltam, mint egy álmodozó tinilány.

Elzártam a vizet, aztán egy törülközővel végigdörzsöltem a hajam és a bőröm, majd felvettem a hófehér fürdőköpenyt. Épp egy alsónadrágot halásztam elő a bőröndöm mélyéről, mikor a halk kopogást meghallottam. Az ajtóhoz sétáltam, és kinyitottam.

– Ó, szia! – nyögtem ki. Camilla egy pillanatig döbbenten meredt rám, aztán elpirult, és lesütötte a szemét. Próbáltam elfojtani a mosolyomat.

– Szia! – nyögte ki, miközben még mindig a küszöböt fixírozta. Fél percig csendben álltunk, aztán vett egy mély levegőt, de mégsem szólalt meg.

– Szükséged van valamire? – próbáltam segíteni neki végül.

– Nem, nem – tiltakozott azonnal. – Minden oké. Csak... Szóval, azt szeretném megtudni, hogy áll-e még a holnap meghívás... – féltéken felpislantott rám, mintha azt várná, hogy majd elutasítom. Pedig, ha fegyvert szorítottak volna a fejemhez, akkor sem lett volna elég erőm nemet mondani neki. Próbáltam nem túl lelkesen bólintani, nehogy megint elijeszem a nyomulással.

– Holnap napközben forgatásom lesz, de este visszajövök érted – ígértem meg.

– Mennyire öltözzek ki? – érdeklődött. Ahogy láttam, egy kicsit megkönnyebbült.

– Nekem teljesen mindegy, hogy miben jössz... – közelebb hajoltam hozzá, élvezve, hogy az arcszíne megint mélyvörösbe vált. – Mindenben gyönyörű vagy.

– Kö... köszönöm – motyogta. – Akkor én most... – mutatott a kezével a folyosó felé, hogy indul, de nem tett egy lépést sem.

– Jó éjt! – léptem még közelebb hozzá. Rám emelte a tekintetét, és hallottam, hogy elakadt a lélegzete. Lágyan az arcához nyomtam a számam. A bőre olyan forró volt, és az illata olyan bódító, hogy minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne hajoljak az ajkaira. Végül elhúzódtam.

– Jó éjt! – mosolygott rám zavartan, aztán eltűnt a szobájához vezető folyosón.

Végigheveredtem az ágyon. Nemcsak a szívemre, hanem egyéb testrészeimre is nagy hatással volt Camilla közelsége. Az illatát még mindig éreztem az orromban, és a lüktető keménység, amit ez az emlék okozott, szinte elviselhetetlen volt. Elképzeltem, milyen lett volna, ha az előbb nem az arcára adom azt a csókot, hanem a szájára. Szinte éreztem az ízét. Nyelvem végigszaladt a gondolattól kiszáradt ajkaimon. Elképzeltem az apró tűzrózsákat, amik a csókom hatására nyílnak az arcán. Ajkam végigsimítana rajtuk, hogy aztán folytassa az útját a hosszú, kecses nyak felé. *Édes vándorút...*

A kulcscontjához érve olyan sóhaj hagyná el a száját, mint amilyen az enyémből szakadt ki épp. Vágyakozó, kéjes... Hallani akartam, hogyan nyöszörög a vágtyól, miközben felfedezem minden egyes porcikáját. Láttam magam előtt, ahogy reszket és vonaglik. A testem izzadságban fürdött az álomképtől.

A része akartam lenni...

Jó pár percbe telt, míg a légzésem egyenletessé vált. Bűnösnek éreztem magam...

Másnap reggel korán keltem. Az egész ház csendes volt, még Camilla sem jött elő a szobájából – az előző nap kimerítő lehetett neki. Most először nem nagyon bántam, hogy nem kell szembenézniem vele, mert a gondolataimban túl sokszor jelentek meg illetlen képek róla... és magamról... Mire felöltöztem és megreggeliztem – bekaptam egy szelet pizzát, amit előtte a mikróban felmelegítettem –, a Peter által küldött autó már a ház előtt várt, hogy a forgatásra vigyen.

A mai nap külső helyszínen forgattunk. Ez mindig izgalmasabb és fárasztóbb, mint a stúdió, ilyenkor bármi közbejöhethet, és egy csomó hirtelen felmerülő problémára kell megoldást találni pillanatok alatt. Az időjárásra szerencsére nem lehetett panasz, sem eső, sem hideg nem nehezítette a dolgunkat. Ehelyett viszont a pletykák adataiból kellett valahogy kivergődnöm ép bőrrel.

A sminkesektől a hangmérnökig mindenki az én magánéletemen csámcsogott. Voltak, akik elhallgattak, valahányszor a közelükbe kerültem, de olyan is akadt, aki direkt odajött, és rákérdezett, hogy mi igaz abból, amit az újságok írnak. Nekik megmondtam, hogy nem olvasok újságokat, így fogalmam sincs, mire gondolhatnak.

Ekkor kerültek elő maguk a magazinok. Vagy húsz, az orrom alá nyomott cikk után telt be végleg a pohár. Nem akartam senkit sem megbántani, és sosem kiabáltam még senkivel soha – akkor sem, amikor egy kimerítő nap után jöttek oda hozzám valami teljesen idióta kéréssel –, de most nem bírtam tovább. Az ostor végül szegény Stephanie-n csattant. Nem volt tolakodóbb vagy idegesítőbb, mint az előtte érdeklődők, egyszerűen csak ő volt az utolsó csepp.

Abban a pillanatban, amint a szavak elhagyták a számat, már meg is bántam a kirohanásomat. Látva Steph szemében az első könnycseppeket, utána akartam menni, hogy bocsánatot kérjek, de Joe és a csapó közbeszólt, a jelenet után pedig sehol sem találtam megsértett fodrászomat.

Némi pihenő után nekiugrottunk az egyik legérdekesebb résznek. Nem volt benne túl sok akció – ezt a hátam miatt nem is bántam –, de annál komolyabb színészi játékra volt szükség. A jelenet során Jeremy rájön, hogy az a nő, akit élete szerelmének tartott, elárulta és kihasználta őt, ezért bosszúból meg akarja ölni. Ám, amint meglátja a lányt, rádöbben, hogy bármit is vétett ellene, sosem tudna neki ártani. Árulás, szenvedés, feltétel nélküli végzetes szerelem, bosszúvágó... Egy csomó érzés, amit át kellett adnom a vászon előtt ülő nézőknek. Szerettem az ilyen feladatokat.

Tizenkétszer hallottam a csapó hangját, mire a rendező elégedetten küldött el minket átöltözni. A lakókocsim felé tartottam, mikor messziről megláttam Peter alakját..

– Szia, Pete! – intettem felé pár lépésnyiről. Mérgesen összevonta a szemöldökét.

– Mióta szokásod megbántani az embereket? – kérdezte olyan hangon, ami nem kecsegtetett semmi jóval. Hirtelen fogalmam sem volt, miről beszél. – Stephanie már órák óta a kocsijában sír – közölte. Újból rám tört a lelkifurdalás, megfeszült az arcom. – Mi a fene van veled?

– Én... nem gondoltam, hogy ennyire a szívére veszi. Csak hirtelen kiborultam, és... Sajnálom – próbáltam megmagyarázni, amit én sem értettem. – Megyek, és bocsánatot kérek tőle! – sóhajtottam fel. Peter arca megenyhült.

– Helyes. – Ahogy elment mellettem, biztatóan megütögette a vállamat.

Lerángattam magamról a jelmezt, felvettem a saját ruháimat, aztán elindultam a parkolóhoz. Mikor odaértem, Nicolette épp kiszállt Stephanie autójából – valószínűleg, ő is vigasztalni próbálta. Egy pillanatra rám nézett, ahogy elhaladt mellettem, aztán lehajtott fejjel továbbsietett. Rossz érzés öntött el. Tényleg annyira durva lettem volna, hogy még a mindig nagyszájú Nicolette is a nyakát behúzza meneküljön a közelemből? Nem akartam, hogy egyetlen verbális kirohanás miatt a kolléganőim azt higgyék, félniük kell tőlem.

Stephanie még mindig szipogott, mikor bekopogtam az autó ablakán, és kinyitotta az ajtót előttem. Leguggoltam a kocsni mellé, hogy az arcunk nagyjából egy szintben legyen, és normálisan bocsánatot tudjak kérni tőle.

– Ne haragudj, amiért kiabáltam... – kezdtem motyogva. – Nem akartalak megbántani, de egész nap a cikkekkel zaklat mindenki, és kiakadtam.

– Értem... – törölgette a szemeit Stephanie. – Semmi gond.

– Tényleg sajnálom – ismételt meg a bocsánatkérést. Mindig egész jól kijöttem Steph-fel, és nem akartam, hogy haragudjon rám vagy rosszul érezze magát. – Tudod, Cam, tényleg... fontos nekem, és az a sok hülyeség, amit összeirkálnak... és mindenki folyton ezzel zaklat...

– Szerelmes vagy belé? – Stephanie kérdésére felkaptam a fejem. – Ó, bocsánat, már megint kezdem. Nem akartam tolakodó lenni... – szabadkozott.

– Nem, semmi baj. Én... Nem hinném, hogy ez már szerelem. De nagyon kedvelem őt, és talán... lehet belőle szerelem is – mosolyogtam rá. Reméltem, azzal, hogy ennyire a bizalmamba fogadtam, sikerült törlesztenem valamit a délutáni viselkedésemből.

– Hát, akkor sok sikert! Hallottam, hogy ma parti lesz Connernél, oda is elviszed? – lendült bele a kérdezősködésbe Steph.

– Igen, úgy tűnik – bólintottam.

– Akkor ez már elég komoly, ha a barátaidnak is bemutatod... – nézett ki elmerengve a szélvédőn, aztán összerendezte, mintha egy álomból ébredt volna. – Azért csak légy óvatos! A te helyzetekben sosem tudhatod, hogy mit is akar egy nő valójában. Nem szeretném, ha összetörné a szívedet. – Egy pillanatra megfeszültek az arcizmaim, aztán vettem egy mély levegőt. Stephanie nem ismeri Camillát, és csak jót akar nekem. Nem lehetek dühös rá azért, mert kimondja, amit mindenki gondol.

– Camilla rendes lány – feleltem, aztán megkönnyebbülve sóhajtottam fel, mikor meghallottam a hátam mögött az egyik asszisztens hívását. Az egy dolog, hogy próbáltam kibékíteni Stephanie-t, és pár kérdésére válaszoltam, de zavart, hogy nem vette észre, mikor vált kínossá számomra. – Ne haragudj, de mennem kell! – pattantam fel. – És tényleg sajnálom! – kiabáltam még az autó felé, miközben az asszisztenshez kocogtam.

A délután folyamán megkaptam a másnapi programrendemet, felvettünk még két kisebb jelenetet, aztán mehetett ki-ki a dolgára. A munkatársaim egy csapata azonnal Connerhez indult, de mivel nekem még haza kellett ugranom Camilláért, nem csatlakoztam hozzájuk. Beültem a Peter által küldött kocsiba, és a sofőrrel visszavittem magam a házhoz. Kíváncsi voltam, hogy érezte magát Cam a házban az első nap, és arra is, hogy vajon épp annyira izgul-e az este miatt, mint én.

Mikor beléptem a házba, az első dolgom volt felsietni Camilla szobájához. Mielőtt bekopogtam volna, vettem egy mély levegőt. Odabentről motozás hallatszott, aztán kinyílt az ajtó, de a legnagyobb csalódottságomra Julie jelent meg a résben.

– Még nincsen kész! – közölte.

– Nem baj, csak látni szerettem volna... – feleltem. Nem értettem, miért nem beszélhetek Camillával. Nem az esküvőnkre készülünk.

– Mint mondtam, még nincs kész! – ismételte meg Julie nagyon szigorú arccal.

– Ne ellenkezz velem, úgysem enged be! – hallottam bentről Camilla hangját. A szívem hangos dübörgésbe kezdett.

– De... – próbálkoztam.

– Semmi de! – Julie hangja határozott volt. – Majd láthatod, ha elkészült! Ó, és valami fehérret vagy feketét húzz fel. Csak hogy paszszoljatok... – közölte, majd az orromra csukta az ajtót.

Magamban morgolódva sétáltam a szobámig. Julie néha szörnyen idegesítő tudott lenni. Miért ne láthatnám Camillát akkor, amikor akarom?! Próbáltam a megfelelő ruhák kiválasztásával elterelni a figyelmemet, de nem sikerült. Az eszem folyton a kettővel mellettem lévő szobában járt. *Vajon Camillán már van ruha?* A gondolattól azonnal beugrottak a tegnapi fantáziám képei.

Gyorsan keresgélni kezdtem a nadrágjaim között, végül egy fehérret húztam fel. Az inget könnyebb volt kiválasztani hozzá. A hajammal sosem vacakoltam sokat, beletúrtam egy párszor, hogy ne álljon minden tincsem más irányba, és ezzel le is volt tudva a fésülködés. Fújtam magamra abból a parfümből, amit a Valentino cégtől kaptam a fotózásakor, és befejezettnek nyilvánítottam a készülődést.

Lementem a földszintre, remélve, hogy Camilla mihamarabb elkészül. A lépcső aljában toporogtam az órámat lesve. Még volt tíz percünk az indulásig, de már úgy éreztem magam, mint egy veszett egér, aki nem képes egy helyben megmaradni egy másodpercig sem.

– Elkészült! – jelent meg végül Julie a fenti korlátnál. – Tádám! – mutatott a folyosó felé.

– Hagyd már ezt a butaságot! – hallottam meg Cam hangját. A fejét lehajtva tipegett lefelé a lépcsőkön. Igazán gyönyörű volt, csak...
– Tudtam, hogy nem ezt kellett volna... – nézett fel rám, aztán zavartan fordította el a pillantását az arcomról.

– Nem... Te tényleg nagyon... – motyogtam. Nem tudtam, mit mondhatnék. Csodaszép volt, bármit is vett magára, csak épp lát szott rajta, hogy nem érzi jól magát abban a kis miniben és magas sarkúban, amit valószínűleg Julie kényszerített rá.

– ...csak nem én vagyok – fejezte be a gondolatomat. Bólintottam.

– Van még öt percünk, de ha késünk, az sem baj – szólaltam meg gyorsan. Bár szívem szerint már elindultam volna, azt akartam, hogy Camilla a lehető legjobban érezze magát. Ehhez pedig az is kellett, hogy kényelmes ruhában legyen.

– Sietek – mosolygott rám hálásan, aztán a lehetőségekhez képest gyors léptekkel visszaindult az emeletre.

– Mi? Nem! Nem öltözhetsz át! – tiltakozott Julie. – De hát, olyan szép vagy... És annyit...

– Csitt! – szólt rá Camilla, majd besietett a szobájába.

CAMILLA:

Nem is értettem, miért hagytam Julie-nak, hogy rám adja ezt a ruhát. Szép volt, de nem rajtam. Egy modell alkatú lányon valószínűleg csodásan állt volna, én csak simán bénán néztem ki benne. Adam ezek után valószínűleg tényleg csak barátként fog rám nézni, mert valahányszor felrémlik előtte a képem ebben a hülye ruhában, lelohad irántam minden lelkesedése.

Bosszúsán húztam le magamról a ruhát, és egyszerűen a földre hajítottam. Nem kellett volna Julie-ra hallgatnom! Felnyitottam a bőröndöt, amiből még mindig nem pakoltam ki teljesen, és előhalásztam

egy fehér nadrágot és egy rövid ujjú, virágokkal díszített blúzt, ami mellig szűkebb volt, aztán alatta hirtelen kibővült.

Lecseréltem a cipőmet is egy kényelmesebbre, de a hajamat feltűzve hagytam, hogy a vállam és a nyakam szabadon maradjon. Most már könnyebb léptekkel, de nagyobb zavarban sétáltam le a földszintre. Próbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy Julie a legalsó lépcsőfokról morcosan néz rám, amiért teljesen tönkretettem a művét. Adam pillantásától viszont elpirultam. Tékintete végigsiklott rajtam, és a szeme csillogott.

– Gyönyörű vagy! – bókkolt, ettől még vörösebb lettem.

– Köszönöm – próbáltam mosolyogni. – Így legalább biztosan nem fogok hasra esni – tettem hozzá, hogy elűssem a zavaromat.

– Mehetünk? – Ahogy Adam mellé értem, a karját nyújtotta. Nem voltam hozzászokva az ilyen gesztusokhoz, így megilletődve karoltam bele.

Az autóúton mindketten zavarban voltunk. Adam többször is elkapta a pillantását rólam, mintha valamiért kínos lenne rám néznie – valószínűleg épp próbálta elfelejteni, hogyan néztem ki a Julie által rám aggatott göncben. A gyomrom felcsúszott a torkomba, mikor a kocsí lefékezett egy szálloda előtt. Állítólag Adam születésnapos munkatársa lefoglalt egy termet az ünnepség miatt.

Kissé remegtek a lábaim, mikor Adam segített kivergődni az aszfaltra. Azt hittem, hogy megint a karját nyújtja majd, ehelyett anélkül, hogy rám nézett volna, óvatosan a kezembe csúsztatta a kezét. Éreztem, hogy az arcom forróvá válik, és magam elé bámulva mentem arra, amerre vezetett.

Aztán hirtelen minden felgyorsult és összemosódott. Ahogy beértünk a hatalmas terembe, mindenki körénk sereglett. Ismeretlen arcok mosolyogtak rám, ismeretlen kezek rázták meg a szabad kezemet

vagy adtak az arcomra pusztit nemtől függően, és mutatkoztak be. Az egyetlen, amit tisztán és erősen éreztem, az Adam közelsége volt. Próbáltam rá koncentrálni, és nem megijedni a vadidegenektől.

Az egész csak pár percig tartott, és mindenki igazán kedves volt, de egyfelől sosem bírtam a tömeget, másfelől szörnyen izgultam, és ezért az agyam nem működött úgy, ahogy alapállapotban szokott. Végül, mikor túl voltam az egész bemutatkozási mizérián, rájöttem, hogy senkinek nem emlékszem a nevére – ami nem volt csoda, mert az enyém is épphogy csak eszembe jutott jelenleg.

Adam félrevont az egyik asztalhoz, amíg az ünnepeltet vártuk.

– Jól vagy? – szólalt meg. Vettem egy mély levegőt.

– Igen, azt hiszem... Csak... Nem vagyok hozzászokva a tömeghez – vallottam be, mire nevetni kezdett. Morcosan összevontam a szemöldökömet.

– Bocsánat, csak az én foglalkozásomnál a tömeg fogalma pár ezer embernél kezdődik – kuncogott. Megborzongtam. El sem tudtam képzelni, hogy lehet ép ésszel elviselni egy akkora embertömeget, miközben én már a teremben lévő harminc-negyven főtől is sokkos állapotba kerültem.

– Én nem bírnám ki.

– Hát, néha én is csak nehezen. Jössz táncolni? – állt fel hirtelen. A levegő a tüdőmbe szorult. Imádtam a táncot, de inkább csak nézni a tévében, mivel a mozgásom olyan esetlen volt, mint egy elefánté. Viszont Adamnek, mikor úgy nézett rám, ahogyan most is, lehetetlenség volt nemet mondani.

Miközben felkeltem, és elfogadtam Adam karját, a fejemben egyetlen kérdés ismétlődött: *Mit csinálsz? Mit csinálsz? Mit csinálsz?* Szinte láttam magam előtt, ahogy vagy ötvenszer a lábára taposok, aztán megbotlok a sajátomban, és magammal rántva őt hasra esek.

Nem tudtam, örüljek-e vagy sem, hogy egy lassú számot kezdtek játszani. Annyiból jó volt, hogy Adam vezetett, így kevesebb esélyem volt egy „ballépésre”. Az viszont, hogy túl közel kellett állnom Adamhez, miközben az egyik keze a derekamra simult, kifejezetten zavarba ejtő volt. Nem mertem felnézni Adamre, így a tekintetemet kitartóan a mellkasára szegeztem. Ahogy az egyik forgásnál az ujjai véletlenül végigsimítottak a csípőmön, megmerevedtem egy másodpercre. Automatikusan felpillantottam, hogy észrevette-e, és csak későn jöttem rá, hogy ez hiba volt.

A tekintete foglyul ejtett. A szemei furcsán csillogtak, ahogy visszanezett rám. Éreztem, ahogy közelebb húz magához, és a szívem dörömbölni kezdett a mellkasomban. Mikor a feje megindult felém, le kellett hunynom a szememet. Szinte remegve vártam, hogy megérezzem az ajkait a számon.

Összereztem a hirtelen jött tapsvihartól. A szemem felpattant, azt hittem, hogy mindenki miket bámul, de ehelyett minden fej a terem bejárata felé fordult. Kellott pár másodperc, mire rájöttem, hogy megérkezett az ünnepelt.

Adam egy sóhajjal hátrébb lépett tőlem, aztán ő is arra fordult, amerre a többiek, és tapsolni kezdett. Követtem a példáját, és próbáltam nem összerogyni szégyenszemre. A lábaim remegtek és szédültem, így megkönnyebbülés volt, mikor ismét Adambe karolhattam, és megtámasztott.

A könnyebbség csak addig tartott, amíg Adam oda nem vezetett az ünnepelthez – azt hiszem, Connernek hívták, legalábbis a körülöttünk állók susmorgásából ezt a nevet hallottam ki. Adam bemutatott, és mindketten boldog születésnapot kívántunk. Conner kedvesnek látszott, és úgy tűnt, hogy Adammel jóban vannak.

– És hogy futottál bele Adambe? Ha jól tudom, nem szokott túl gyakran kimozdulni... – kérdezősködött Conner, miközben Adam épp valami innivalót próbált szerezni az egyik pincértől.

– A Valentino-partin találkoztunk – nyögtem ki, aztán gondolatban vállon veregettem magam, amiért képes voltam egy teljes, értelmes mondatot összehozni.

– Ó, csak nem te is Valentino egyik modellje vagy?

– Nem, nem, dehogyis! – tiltakoztam azonnal. – Én modell? Nézz csak rám! – nevettem fel kissé idegesen, aztán mikor rájöttem, hogy úgy vihogok, mint valami csitri, inkább csendben maradtam.

– Nézlek, és simán lehetnél az. Igazán gyönyörű vagy! – Fülig vörösödtem, és a pillantásommal Adamet kerestem a tömegben. Szerencsém volt, mert éppen felénk tartott két pohár pezsgővel a kezében.

– Nos, miről maradtam le? – érdeklődött, miközben átnyújtotta nekem az egyik poharat.

– Épp sikerült zavarba hoznom a barátnődet – vigyorgott rám Conner. Adam fürkésző pillantása bejárta az arcomat.

– Csak hátrébb az agarakkal! – mosolyodott el. – A terem tele van epekedő nőekkel, próbálkozz náluk. Camilla már foglalt. – Lesütöttem a szemem, mikor a keze birtoklóan a derekamra csúszott, és az oldalához húzott. Gyorsan belekortyoltam a pezsgőmbe, de azonnal el is fintorodtam. Ez sem nekem való...

– Értem – bólintott Conner. – Meghívtam azt az újságíróat is, aki a múltkor volt nálad, Adrienne Ronsont – váltott témát.

– És akkor miért nem őt fűzöd a barátnőm helyett? – A megnevezéstől heves dobogásba kezdett a szívem.

– Mert nem jött el – vont a vállát Conner. – De te szerencsés vagy.

– Tudom. – Izgatottan pillantottam Adamre, hogy lássam, komolyan gondolja-e ezt az egyetlen apró szót. – Gyere! – húzott maga után. Engedelmesen követtem. Útközben kivette a kezemből a félig üres pezsgőspoharat, és a sajátjával együtt egy pincér tálcajára tette.

– Máris meg akartok szökni? – hallottam meg egy éles női hangot a hátunk mögött. Adam megtorpant, így én is megálltam.

– Nicolette. – Adam kényszeredett mosolyt öltött az arcára.

– Be sem mutatsz? – vont a szemöldökét a nő. Hosszú, szőke haja volt, kék szeme és gyönyörű alakja. Jobban megnézve ismerősnek tűnt, aztán rájöttem, hogy láttam Adam filmjében, amit Julie-val kellett végignézni. Nem volt túl nagy szerepe, de az pont elég ellenszenvessé tette. Próbáltam elvonatkoztatni a filmbeli karakterétől, és felé nyújtottam a kezemet.

– Camilla Jones – mutatkoztam be.

– Nicolette Rawes. Szóval már is elrablod a mi kis ügyeletes szív-tiprónkat? – simított végig Adam jobb karján.

– Igazából ő akart elrabolni engem – néztem kihívóan Nicolette szemébe.

– Nos, akkor holnap találkozunk a forgatáson – szólt közbe Adam. – Viszlát, Nicol! – húzott ismét az ajtó felé. – Ne haragudj! – suttogta a fülembe, mikor kiléptünk a folyosóra.

– Miért? – pillantottam rá értetlenül.

– Hát, Conner és Nicolette viselkedése miatt. Conner mindenki-vel flörtöl, Nicol pedig minden nőt vetélytársként kezel – magyarázta, miközben átvezetett az étterem bárrészébe. Behúzott egy eldugottabb asztalhoz. – Iszol valamit? Vagy nem vagy éhes? – kérdezte, miközben intett a pincérnek.

– Én csak valami gyümölcslevet szeretnék, ha lehet – kértem.

Éreztem, hogy már az a pár korty pezsgő is a fejembe szállt. Nem voltam hozzászokva, hogy alkoholt igyak. Adam rendelt, én pedig körbenéztem. Alig ült egy-két ember a bárban, és szerencsére senki sem figyelt ránk. Valószínűleg megszokták, hogy híres embereket látnak errefelé, így nem jöttek izgalomba Adam jelenlététől.

– Nem lesz gond, hogy eljöttünk? – kérdeztem.

– Már megszokták, hogy korán lelépek – vontam meg a vállát Adam.

– Tudják, hogy nem vagyok nagy társasági ember. Ha meghívnak, mindig benézek, de sosem maradok sokáig. De ha vissza szeretnél menni... – pislogott rám zavartan.

– Nem, nem – hevesen rázni kezdtem a fejem, mire elmosolyodott. – Mármint, kedvesek a barátaid, csak... – nem tudtam, mivel is fejezhetném be a mondatot úgy, hogy ne bántsam meg, ezért megkönnyebbültem, mikor a pincér megjelent. Letette elém a narancslevet, Adam elé pedig egy újabb pohár pezsgőt.

– Köszönöm, hogy eljöttél velem – szólalt meg Adam, félpernyi csend után. Tétován megérintette a kezemet. Zavartan vettem a számba a szívószálat, és kortyoltam egyet.

– Sziasztok! – egy kedves mosolyú lány lépett az asztalunkhoz. Zavartan kihúztam a kezem Adamé alól. A lány haja vörös volt és szanaszét állt. Olyan volt, mint egy élő animefigura. – Megszöktem egy kicsit. Nem baj, ha leülök? – kérdezte, és felém nyújtotta a kezét, miközben helyet foglalt velem szemben. – Alison Andrews, Adam kollégája.

– Camilla Jones. Nagyon örülök.

– Hallottam már rólad, de addig nem hittem el semmit, amíg nem láttalak személyesen – csacsogta. – Tudod, annyi mindent összeirkálnak az újságírók, Adam pedig mindig olyan hallgatólag, ha a magánéletéről van szó. De örülök, hogy tényleg létezel – mosolygott rám.

– Igen, annak én is – mosolyodtam el.

Alison igazán érdekes személyiségnek bizonyult. Kicsit hasonlított Julie-ra, legalábbis a csevegési igényét és az életkedvét tekintve. Csak míg Julie főleg ruhákról, férfiakra és filmekről szeretett beszélgetni, addig Alison palettája sokkal változatosabb volt. Kiderült, hogy szabadidejében játszik egy amatőr női baseballcsapatban, érdeklik az extrém sportok, bejárta a fél világot, és nagy állatvédő.

– És eljössz majd a hétfői találkozóra is? Ott folytathatnánk a beszélgetést... – Alison lelkesen pillantott rám.

– Milyen találkozó? – fordultam Adam felé.

– Rajongói. De nem hiszem, hogy oda el kéne jönnöd... – Ahogy hátradőltem, láttam, hogy az asztal alatt idegesen dobol a lábával. Nem tudtam eldönteni, hogy az bosszantja-e, hogy Alison megzavarta a beszélgetésünket, vagy nem akart szólni nekem erről a találkozóról.

– Miért nem? – kérdezte helyettem Alison.

– Mert nem akarom kitenni annak, ami ott folyik. Elég, hogy nekem végig kell szenvednem – fújtatott Adam.

– Hát, előbb vagy utóbb úgyis bele fog folyni, ha ezt komolyan gondoljátok. – Alison hangja csevegő volt, valószínűleg nem vette észre azt, amit én – Adam vonásai gondterhelten megkeményedtek.

– Szívesen elmennék – csúszott ki a számon. Nem gondolkoztam, egyszerűen csak azt akartam, hogy Adam tudja, bármit elfogadok, ami az életéhez tartozik.

– Tényleg? – egyszerre szólaltak meg, de míg Alison hangja lelkesedéstől csepegett, Adamét döbbenet itatta át.

– Igen – bólintottam annak ellenére, hogy egy riasztó vijjogott fel a fejemben. Alison felpattant a székéről.

– Ez klassz! Akkor a hétvégén találkozunk! – mosolygott rám. – Én most visszamegyek, mert biztosan keresnek már... Nagyon örültem!

– Én is – mosolyogtam vissza rá, aztán figyeltem, ahogy kilibben a bárból.

Szörnyen hülyén éreztem magam.

Árnyékvilág

Találd meg a fénysugarat...

„Vezetés közben azon járt az eszem, hogy mit is fogok mondani, ha odaérek a megadott címre, de semmi értelmes nem jutott eszembe.

'Szia, emlékszel rám? Tudod, körbe vagyok véve egy csomó emberrel, aki istenként imád, de én nem akarok isten lenni, csak egy átlagos srác.

Lennél a barátom?'

Magamra fintorogtam a visszapillantó tükörben. Szánalmas vagyok...”

Adam Swanson, a fiatal színész hirtelen kerül rivaldafénybe.

Fogalma sincs, hogyan kezelje a magánéletében vájkáló újságírókat, a paparazzikat a messze hordó fotós puskáikkal meg a mindent elhomályosító vakuikkal, és a fülébe sikoltó rajongókat.

És ha ez még nem lenne elég, ijesztő furcsaságok is történnek vele.

Baljós üzeneteket, telefonhívásokat és ajándékokat kap,
és valaki mintha minden lépéséről tudna...

Egyetlen reménysugárként érkezik az életébe Camilla Jones,
a fiatal festőlány, akinek semmi köze a sztárok világához,
mégis bezárkózva éli az életét egy múltbeli titok miatt.

Vajon sikerül megtalálniuk a boldogságot?

Le tudják-e győzni együtt a valódi világ emberi démonait, vagy elbuknak a harcban?

Csillogás, pompa, gazdagság.

Vér, szenvedés és magány.

Lásd meg az igazi Árnyékvilágot!

Mert a valóság is lehet olyan borzongató, mint a fantázia...

Tizenhat éves kortól ajánlott

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•ont neked

r é m ü l e t e s